

KYVADLO

Máš jen
jednu šanci.
Utíkej!

ADAM HAMDY

Kyvadlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Adam Hamdy
Kyvadlo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

KYVADLO

ADAM HAMDY

Obsah

Část první	
Londýn	7
Část druhá	
Peklo	249
Část třetí	
New York.....	261
Epilog	557
Poděkování.....	573

Pro Amy

Část první

Londýn

Do krku se mu tlačily kyselé zvratky. Měl ho jako v ohni. Jako by mu do něj někdo nalil žíravinu. Otevřít oči... Nepomohlo. Nic se nezměnilo, svět zůstal stejný. Temný, zlý, nebezpečný. Neznámý. John Wallace přitom jasně cítil, jak se mu pohybují oční víčka i jak se mu obracejí řasy, otírající se o cosi... Ano, o pásku! Někdo mu musel zavázat oči.

Srdce se mu rozbušilo, tlouklo mu v hrudi jako sbíječka, jako by se chtělo probít přes žebra ven. Začala se ho zmocňovat panika. Dobře věděl, jak různou podobu na sebe mohou brát záchvaty úzkosti, tohle ale bylo něco jiného, než co už tolikrát zažil. Tentokrát si s ním nehrála mysl upírající se kamsi do minulosti, vyvolávající dávné demony, obrazy toho, co viděl, co zažil a na co chtěl navždy zapomenout. Přes to, jak to bylo strašné, to ale byly *jenom* obrazy. Bylo to neskutečné, bylo to *bezpečné*. To, co se dělo nyní, bylo zcela reálné. Skutečné, neznámé a děsivé.

Zkusil pohnout rukama. Ne, ani to nešlo! Na zápěstích ucítil překvapivě měkký tlak pout. Měkký, ale nepřekonatelný, nepoddajný a definitivní. *Jako by to bylo hedvábí*. Nohy na tom byly stejně, na kotnících musel mít tedy něco velmi podobného. Podle toho, co byl schopen zaznamenat, podle chladu, který cítil po těle, neměl na

sobě oblečení, s výjimkou spodků. Někdo ho tedy musel vysvléknout. Kdo? Proč?

Odkudsi z bezprostřední blízkosti zaslechl nějaký pohyb. Měkké kroky tlumené tlustým kobercem. Plíživé, děsivé. Děsivější než to ti-cho předtím.

Nehýbej se. Mlč.

Poslouchal, jak zvuk krouží okolo něj, je stále blíž a blíž, a pokoušel se nedat žádným způsobem najevo, že už je vzhůru. A pak... prudký závan vzduchu následovaný ranou do žaludku. Bolesť se zkroutil a vykřikl.

„Prosím, ne!“ pokoušel se obměkčit toho neznámého a z vlastního hlasu jasně slyšel hrůzu, co se ho začala zmocňovat.

Záhadný násilník se přesunul na opačný konec místnosti jako žralok, který se po prvním ochutnání oběti teprve chystá k definitivnímu vražednému útoku, a pak se ozval hluk – důvěrně známé úvodní akordy *Cool Clear Air* od Rogue. Výkonné reproduktory vytočené naplno se rozduněly hlubokými basy a Wallace znovu, ještě více zalitoval toho, že se mu nepodařilo utajit, že už je při vědomí, protože mu došlo, že hlasitá hudba, kterou ten neznámý pustil, má přehlušit volání o pomoc. O pomoc, kterou by teď přímo zoufale potřeboval. Ten kdosi, kdo okolo něj kroužil, se mu chystal ublížit. A chtěl, aby přítom byl Wallace při plném vědomí.

Představil si Leonu, tu exotickou tanečnici a polykačku ohně, bydlící přímo nad ním. Kdyby tak přišla, zabušila na dveře a chtěla, aby ztišil ten randál, a pak pochopila, že je něco špatně, a zavolala policii!

Naděje uvadla tak rychle, jako vykvetla. Leona si z hluku nikdy nic nedělala. Stejně jako Levineovi, co bydleli pod ním. Silné cihlové zdi bývalé kaple účinně tlumily jakýkoliv hluk, což společně se zásadou žít a nechat žít, kterou vyznávali všichni nájemníci, znamenalo, že si jenom málokdo na něco vůbec kdy postěžoval.

Wallace neměl pochopitelně ani tušení, jak dlouho byl v bezvědomí, ale až do chvíle, než vstal od počítače a zamířil ke dveřím, aby zareagoval na bušení na dveře, které odstartovalo celou tuhle noční múru, byl přesvědčený, že být sám je nejbezpečnější způsob, jak se vyporádat se životem. Skutečné vztahy s sebou přinášely vždycky jenom utrpení, a on je proto omezil na zdvořilé, povrchní úsměvy. Dobrý den, jak se máte, na shledanou. Slova, slova, slova. Zdvořilosti nevyžadující odpovědi, fráze, které nebylo třeba poslouchat. Až doteď byl přesvědčený, že se od jiných lidí nemůže nadít ničeho dobrého. Jedině zklamání, zrady a bolesti. Takže bylo lepší se jim vyhýbat. Teď, když tu ležel na zemi, zranitelný a vyděšený, uvědomoval si, že kdyby existovala jedna osoba, jenom jedna jediná osoba na celém světě, které by na něm záleželo, mohla by ho zachránit.

Tím, že by přišla...

Další hluk. A to přímo nad ním. Così dutě udeřilo do jednoho z těch starých trámů, co na ně upozorňoval podnikavý realitní agent, když mu předváděl krásy bytu v téhle odsvěcené kapli. Že prý původní okna s lomenými kamennými oblouky nabízejí výhled na jednu z nejbohatších londýnských ulic. To si nemůžete nechat ujít! A ta upravená společná zahrada! Sprchovací kout! Šatna! Světlá pracovna! Velká kuchyně s jídelnou!

Všechny ty věci, co se mu zdály být tak důležité a co teď byly jen nepodstatnou poznámkou pod čarou jeho života...

Co bylo důležité teď, to byla svoboda. Útěk.

Pohyb. Hned vedle jeho hlavy. Srdce se mu rozběhlo ještě rychleji a dech se zkrátil o něco více, jak se panika prohlubovala. Někdo – osoba, které otevřel dveře – mu pozvedl hlavu.

Něco...

Ne! Ne! Ne! To nemůže být pravda!

Cosi mu proklouzlo nad hlavou. Pokud nebude myslet na to, co to je, nebude to skutečné. Zmizí to a on se z té noční můry probere.

Není to skutečné. Musí to být drogový rauš. Sen. To není opravdový život. Ne!

Smyčka se utáhla a Wallace si už nemohl nic nalhávat. Kolem krku měl provaz. Provaz, který se začal utahovat.

„Bude to jednodušší, když se postavíš,“ ozval se hlas. Zněl odkudsi z prostoru nad ním a za ním. Hluboký, vážný, neznámý, střízlivý a ledově chladný, s přízvukem typickým pro dobře situovaného a dobře vzdělaného Brita či Američana. Hlas plný nenávisti. Hlas plný odhodlání. Wallace pořád ještě tak trochu doufal, že je to jenom drsný kanadský vtip, který zašel příliš daleko. Že se na jeho účet baví nějaký kolega, na něhož dávno zapomněl. Přítel, kterého neměl. Soused, je- muž nikdy nevěnoval pozornost, a on mu to oplácel stejným. Někdo, kdo má na něj vztek za cosi, co si myslí, že mu provedl. Ale ten hlas neznal. Pokud to tedy byl žert, musel ten, kdo si ho vymyslel, zaplatit nějakému herci. Upnul se na tu myšlenku jako na maják v temnotě, maják, poskytující naději.

Bože, ať je to herec...

„Prosím,“ zachraptěl. „Nedělejte to.“

Vzpomněl si na Kábul. A nebyla to vzpomínka, z níž by mohl čerpat sílu. Tam je viděl... Vybavil si ty otrhané odsouzence, jak se pomalými, šouravými a bezmocnými krůčky vlečou k šibenici. A jak se na ně díval a uvažoval, proč se ani jeden z nich nepokusí utéct. Ještě pořád cítil tlak fotoaparátu na tváři, díval se na ně skrz hledáček a pokoušel se na tuto svou otázku nalézt odpověď v jejich očích. Muži, obyčejní řadoví pěšáci jakési militantní skupiny, která se snažila svrhnout afghánskou vládu, ale hleděli k zemi. Po celou dobu nepohlédli k nebi, teprve až dorazili k nejspodnějšímu z několika schůdků vedoucích vzhůru. Teprve pak spatřil oči prvního z nich.

Otrhanec vzhlédl ke svému osudu, cvakla závěrka a fotoaparát zachytil přesně tu pravou chvíli. Chvíli, kdy se z mužových očí dala vyčíst prázdnota porážky, chvíli, kdy oheň, jenž oživuje lidskou duši, navždy začíná vyhasínat.

Nejsi přece jeden z nich! křičel v duchu sám na sebe a cítil, *doufal*, že v něm ten oheň života pořád ještě plane. *Pokud se postavím*, uvažoval, zatímco se smyčka utáhla pevněji, *může se mi podařit máchnout kolem sebe a zastihnout toho chlapa nepřipraveného. Riskantní, ale pokud nic neuděláš, stejně jsi mrtvý.*

Vrávoravě se vztyčil, v pohybu vzhůru mu teď pomáhal tah provazu obtočeného kolem krku. Když konečně stál, napjal uši, vyčkával na správnou chvíli. Provaz se ještě o něco více utáhl a smyčka mu stiskla průdušnici, ještě pořád ale zbývalo dost vůle. Ještě pořád mu zbývalo dost dechu. Napjal svaly. Téměř dvacet let se na tenhle okamžik připravoval...

Jeho první trenér aikida, Shiodin Bal, mu vyprávěl historiky o skutečných bojovnících, kteří jsou schopni vítat vlastní smrt jako přítele, s nímž se naučili žít. Čtrnáctiletému klukovi z West Hampsteadu to znělo tak úžasně a romanticky! Kulil oči a snil o tom, že jednou bude taky takový.

Všechno, co se za uplynulé roky naučil z nejrůznějších bojových technik, ale počítalo s tím, že bude mít volné ruce a nohy. Teď, když měl kolem krku skutečnou smyčku, nebylo na tom boji nic úžasného, nic heroického. Nic romantického. Šlo o prosté přežití.

Cosi zaskřípělo v prostoru před ním, vytušil tam pohyb. Vyskočil, vymrštil vpřed obě nohy, vyrazil jimi jako beranidlem, nebral na nic ohled, položil se do toho celým tělem. Když je ve hře vše, je do toho také všechno třeba dát!

V duchu si už maloval obrázek toho, jak se jeho nohy střetávají s útočnickovou hlavou, jak se tajemný muž kácí k zemi, on se osvobo-

zuje a pak triumfálně celý příběh vypráví dvojici užaslých policejních důstojníků, kteří přijedou zločince zatknout. Realita bohužel s touto představou neměla mnoho společného.

Wallaceovy nohy se dostaly s bídou na úroveň výšky kolenou neznámého násilníka, tak obtížné bylo se svázanými kotníky vyskočit. A ještě horší bylo, že v prostoru, do něhož zamířily, nebylo nic. Nic než vzduch!

Wallace dopadl zpátky na záda, krk ve smyčce ohnutý v nepřirozeném úhlu. Pokud by útočník včas lano nepovolil – jako pániček vodítko příliš divokého pejska –, byl by si srazil vaz jenom vlastní vahou. V duchu se pod tíhou selhání zhroutil. To, co provedl, připomínalo mnohem spíš nezdařenou sebevraždu než pokus o útěk.

„Bude jednodušší, když se postavíš,“ ozval se znovu ten hluboký hlas. Nezněl z něj žádný vztek, žádné zklamání, prostě to jenom konstatoval, jako doktor vyslovující diagnózu. Jako muž, který se k něčemu odhodlal a který se nenechá ve svém odhodlání zvíkat směšnými pokusy toho, jemuž nasadil smyčku na krk.

Nebo jako veterinář, když mluví ke zvířeti. Zvířeti, které vedou na porážku...

Když se Wallace znovu škrábal na nohy, cítil, jak se chvěje. Hudba se opět změnila. *Polarized* od Seven Lions. Nervní, náladová, vzdušná hudba. Až teď Wallace pochopil, o čem vlastně ta píseň je.

O tom, že někdy přicházejí druhé šance, o oslavě života.

Nezasloužím si tu zemřít.

Ve chvíli, kdy mu mysl tato slova zformulovala, si Wallace uvědomoval, že vyjadřují jenom zoufalou prosbu blázna, ne muže, který toho viděl za svůj život ve světě dost a dost, aby mohl pochopit, že každý den umírají desítky tisíc lidí, kteří si to nezaslouží.

„P-prosím. D-dám vám, co budete chtít,“ zaškemral. Pásku přes oči mu promáčely slzy a třesoucí se hlas jasně vypovídal o tom, že už se

zlomil, že už přišel i o poslední zbyteček odhodlání. Tohle nebyl žert. Neexistovala žádná možnost útěku jako v dobrodružném filmu, kdy se v poslední vteřině *něco* stane. Byl tu jenom on, místnost a neznámý muž, který držel konec smyčky obtočené kolem jeho krku.

Další pohyb. Cosi se dotklo jeho kůže. Wallace ucukl, pak si ale uvědomil, že je to jenom ruka. Ruka v rukavici. Kožené nebo gumové. Chladná, ale měkká.

„P-prosím, ne,“ zakňučel.

Ruka v rukavici ho popadla za paži a pevně stiskla. Pak ucítil pohyb v prostoru mezi zápěstími a náhle měl ruce volné – pouta zmizela. Zaplavila ho vlna úlevy, úlevy, jakou ještě nikdy nezažil, zatímco se neznámý sklonil k zemi a zbavil ho pout okolo kotníků.

„Děkuji, děkuji,“ zaskřehotal.

Ne, necítil potřebu zjišťovat, kdo je ten muž, ani proč ho chtěl za něco potrestat, byl rozhodnutý mu odpustit. Díky němu si uvědomil vlastní smrtelnost a vzal si z toho ponaučení. *Poříd' si řetěz na dveře. V duchu se chichotal, jak se ho zmocňovala hysterická euforie. Nevěř cizincům. Kup si psa. Velkého psa.*

Další pohyb, tentokrát těsně u hlavy, a Wallaceovi zmizela páska přes oči. Všechno cenné, co v místnosti bylo, zůstalo na svém místě, to jenom potvrdovalo, že muž sem nepřišel loupit. Zatím ale ani neviděl toho vtípálka, protože o koho jiného mohlo jít?

„Už ten provaz můžete pustit,“ navrhl Wallace s obnovenou sebedůvěrou. Pokusil se otočit hlavu, smyčka byla ale utažena příliš pevně. „Dobře!“ zachraptěl.

Ve vlastním hlase zaslechl střípek pochybnosti a čerstvě nabytá sebedůvěra zase uvadla. A když zahlédl, co se k němu blíží, zmizela úplně. Koutkem oka sledoval ruku v černé rukavici, jak k němu přistrkuje kuchyňskou židli, omlácené konce jejích noh se prodírají vysokým vlasem tkaného koberce.

„Nahoru,“ nařídil mu násilník a silně škuibl provazem. Smyčka se stáhla a stiskla mu ohryzek tak silně, že nebyl schopen nic říct. Každý pokus dostat do plic doušek životadárného vzduchu bolel. Nenáviděl své nohy. Nenáviděl je za to, že uvěřily, že jim bude dopřán odpočinek na židli. Nohy, které by ho mohly nést třeba patnáct mil daleko, kdyby mohl utéct, se teď ukázaly tak slabé, protože uvěřily té lži. Protože poslušně vykročily, aby splnily příkaz. Proklínal své zrádné tělo, které se škrábalo nahoru na židli, zatímco ho pevně utahovaná smyčka táhla výš a výš. Pohlédl nad sebe na omšelý a věkem podobaný trám a zalitoval toho, že ho nechal ošetřit přípravkem proti červotoči, když zjistil, že je jinak nepoškozený. Kéž by pro jednou nebyl takový perfekcionista! Kdyby byl typem člověka, který podobné věci odkládá na pozdější a pozdější dobu, zbývala by tu naděje, že se prožraný trám pod vahou těžkého provazu a ještě mnohem těžšího lidského těla prolomí.

Teď, když už mu oči nekryla páska, cítil, jak mu po ostře řezaných tvářích stékají slzy. Když byla smrt tak blízko, nezbývalo mu než si přiznat, že to, jak žil, bylo jenom velkým zklamáním. Omylem. Natolik se zaměstnával zaznamenáváním životů jiných lidí, že s tím svým neudělal vůbec nic. To, že odejde z tohoto světa, na něm nezmění nic, a jediné, co po něm zůstane, bude pár fotografií, na které se brzy zapomene nebo se ztratí.

Všichni jsme slabí. Všichni jsme zklamali. A všichni zemřeme.

Když tak hleděl na ten trám, uvědomil si, že v něm už něco zemřelo právě teď. Naděje. Jako to zaznamenal u těch otrhaných rebelů, které fotografoval v Kábulu, ani v sobě samotném teď necítil nic jiného než tupou prázdnotu porážky.

Na okraji zorného pole zaregistroval jakýsi pohyb. Sklonil zrak a to, co viděl, ho naplnilo hrůzou. Ne, jenom to prohloubilo tu hrůzu, kterou už cítil. Muž měl na nohou těžké černé boty, černé kožené

kalhoty a na trupu cosi jako černou neprůstřelnou vestu, kevlarový krunýř. Na obličejí měl černou bojovou masku s otvorem pro ústa krytým drátěnou mřížkou a kulaté, neprůhledné černé brýle. V jejich sklech zahlédl Wallace nezřetelný odraz sebe samotného – *jako bych už byl duch, jako by se mi ten odraz vysmíval a ukazoval mi, v co se proměním*. Útočnickovo oblečení doplňoval dlouhý černý kožený kabát se zářivou fialovou podšívku. *Superhrdina*, pomyslel si tupě. *Postava z hloupého komiksu pro hloupé děti...* Jenomže na té postavě před ním nebylo nic hrdinského, nic vznešeného, nic obdivuhodného. Dokonce i přes tu masku Wallace cítil ledovou a sžíravou nenávisť, která z muže vyzařovala.

Kdo to je? Sériový vrah? Ne. Není přece možné se jenom tak setkat se sériovým vrahem. To nemůže být! To se stává jenom ve filmech.

Wallace se teď dokázal povznést nad vlastní strach a pokoušel se pátrat v paměti. Najít někoho ve své minulosti, komu ublížil. To, jak relativně nudně a bezúhonně žil, ho teď sice znechucovalo, ale vyplývalo mu z toho, že není nikdo, kdo by si ho přál zavraždit. Nikdo neměl přece důvod se mu mstít!

Ten šílenec se musel splést!

„Máte...“ Pokusil se pokračovat, ale slova mu uvízla v hrdle, jak mu hlasivky drtila stažená smyčka. Nad strachem teď vítězila zlost, celým tělem mu projela vlna vzteku.

Umřu tu bez důvodu, jenom proto, že ta zrůda má špatnou adresu!

Pokusil se zakřičet, ale slovům se nepodařilo prodrat se ze sevřeného hrdla, pouze jeho oči s hrůzou sledovaly muže, jak odkopává židli.

Čas se zpomalil.

Jako by zůstal viset ve vzduchu, jako by nepotřeboval žádnou oporu, a přesto by pro něj neplatily zákony zemské přitažlivosti, jako by nic nevážil a mohl létat, *jako by mohl žít navždy*.

Co kdyby mohl žít navždy?

Udělal by všechno jinak!

Začal by znovu. Našel by smysl života. Možná by dokázal život s někým sdílet?

S Connií?

Proč padá?

To není správné. Teď nemůžu umřít. Teď, když jsem...

Čas se zase rozběhl a Wallace spadl dolů, váha jeho těla se napřela proti smyčce, která se mu sevřela okolo krku jako prsty okolo tuby se zubní pastou. A stejně jako ony jej tvrdě a krutě stiskly. Překvapilo ho, jak slabý ten krk je, neschopný čelit tlaku – zhroutil se pod stiskem provazu bez náznaku odporu.

Na rozdíl od popravy odsouzených vojáků v Kábulu nepadalo jeho tělo dostatečně dlouho na to, aby si vlastní vahou zlomilo vaz, a Wallace pochopil, že teď se bude dusit, krutě a v agonii, až přestane dýchat. Pomalu.

Ruce se natáhly ke smyčce, ta ale byla tak těsná! Její vlákna se mu zařezávala do krku, stávala se součástí masa, součástí jeho samotného. Prsty proto pokračovaly dále, nahoru, k provazu táhnoucímu se mu nad hlavou. Plazily se po něm, šmátraly, chytaly se ho, povytáhly jeho vlastní váhu vzhůru... A smyčka se přestala zařezávat víc a víc, neuvolnila se ale ani o kousek.

Šokovalo ho, jak je pro své vlastní svaly těžký, jak rychle mu tím napětím začínají slábnout paže. Všechny ty hodiny strávené v posilovně, to, jak byl dychtivý posílit tělo natolik, aby obstálo fyzickým nárokům jeho práce. Ta posedlost se přece musí nakonec vyplatit! Podaří se mu vytáhnout se nahoru a potom i přemoci útočníka, který si ho s někým musel splést.

Celé tělo se mu chvělo zoufalou snahou udržet se ve vzduchu. Byl přece silný! Byl přece odhodlaný. Byl přece rozhodnutý se ne-

vzdat. Kdyby se toho lana teď pustil, kdyby nechal váhu svého těla tu smyčku opět stahovat, cítil by se vlastní smrtí skoro stejně vinný, jako za ni mohl ten maskovaný muž, který mu ji uvázal kolem krku. Vydrží. I přes bolest, která ho drtí. Vyšplhá se po provazu až k trámu, dostane se z dosahu svého rádooby vraha. Aikido ho naučilo ovládat mysl i tělo.

John Wallace se nevzdává.

... stejně jako předtím nohy, teď jeho mysl a vůli zradily paže. Teď, když bylo nejvíce zapotřebí jejich síly, ukázaly se být slabé, roztřesené, bezmocné. I když se jim pokoušel přikázat, aby bolest ignorovaly, klesly mu náhle vyčerpaně podél těla. Nohy začaly kopat do vzduchu a krk se mu svíral celou vahou jeho těla. Wallace konečně pochopil, že žádná možnost útěku neexistuje.

Umírám.

To, co se vždycky říkávalo, nebyla pravda, před očima mu neproběhl celý jeho život. Stačilo jenom těch pár nejbolestnějších okamžiků.

Smrt rodičů.

Zmučená tělíčka afghánských dětí, kvůli nimž se musel vrátit domů.

Connie.

Vřelá, sladká, něžná Connie, její slzami zalitý smutný obličej plný lásky, když se na něj dívala.

Měla pravdu a on teď, mnohem více než kdykoliv předtím, litoval toho, že ji nechal odejít.

Skrz volně proudící slzy pohlédl dolů na maskovaného muže, který netečně přihlížel tomu, jak je jeho oběti vymačkáván život z těla. Plíce plné vydýchaného vzduchu hořely touhou vypudit ho ven. Oči se začaly obracet vzhůru a stále výš a výš, jak se pokoušely vypadnout mu z důlků.

Je mi to líto.

Je mi to líto.

Měl jsem žít lépe.

Měl jsem...

Výčitky byly to poslední, co si uvědomil předtím, než ztratil vědomí. Pouze ze setrvačnosti se jeho tělo houpalo ještě i potom, co nohy přestaly kopat.

V posledních okamžicích své existence se stal kyvadlem.

Maskovaný muž tiše sledoval Wallaceovo tělo, dokud se úplně neuklidnilo. Poté se pustil do další fáze svého plánu.

2

Bolest. Základní a prvotní, zadírající se do něj svými spáry. Ta ho přivedla zpět k vědomí. Brutální a primitivně krutá, nesrovnatelná s čímkoliv, co doposud zažil. Mnohem horší než ta, kterou cítil, když ho postřelili na cestě z Kandaháru. A to vzpomínka na otevřené živé maso na rameni byla až dosud jedna z nejstrašnějších, které si s sebou vůbec nesl. Teď ale byla ničím. Wallace přinutil všechny své smysly tu bolest překonat a uvědomil si, že leží na zádech pod těžkými úlomky dřeva, malty a suti. Trám se musel prolomit.

Trám se prolomil!

Euforie zvítězila nad bolestí a celé tělo mu zaplavil pocit ryzího štěstí z toho, že je naživu.

Těžký kus dřeva, který mu dopadl na hrudník, mu stiskl plíce a vytlačil z nich vydýchaný vzduch, vyrazil jej sevřeným hrdlem a současně ho tím nárazem přivedl k vědomí. Instinktivně škulbl provazem omotaným okolo krku a uvolnil oprátku natolik, aby se mohl nadechnout. Úleva byla okamžitá a celé tělo mu zalil božský pocit. Musela to být nejopojnější chvíle celého jeho dosavadního života. Srdce mu divoce bušilo a pumpovalo adrenalin do všech zákoutí organismu, nohy se protentokrát rozhodly ho neznadit. Současně s tím, jak si uvolňoval provaz okolo

krku, vstával, zvedal se, vyskakoval... Místnost byla prázdná, po útočnickovi nikde ani stopa.

Telefon. Policie.

Mozek se mu prudce dal do pohybu.

Wallace se rozběhl ke dveřím, jenom ale proto, aby stanul opět tváří v tvář svému nejtemnějšímu přízraku – maskovanému zabijákovvi, který se vynořil odněkud z hloubi jeho bytu. Přilákal ho sem hluk a zdálo se, že je tím, že oběť je naživu, vyveden z míry. Trvalo to ale jenom okamžik, a útočnickovi se jako kouzlem objevilo v ruce cosi – snad paralyzér? –, co vytáhl zpod dlouhého kabátu.

Wallace neměl pochopitelně v úmyslu čekat, až útočník tu věc, ať to bylo cokoli, použije. *Pryč odtud!* Útěk znamenal život. Zůstat v mužově blízkosti zase smrt. Logika byla jednoduchá, chovat se podle ní už ale zdaleka ne tolik!

Zabiják stál v jediném únikovém východu, v chodbičce vedoucí do vstupní haly a odtud k hlavním dveřím, pak se ještě muselo sestoupit po dvou křídlech schodiště přestavěné kaple k východu. Jediná úniková cesta tedy vedla *přes* vraha. Přes vraha, který měl zbraň!

Ne, nebyla to jediná cesta.

Wallaceovy nohy se rozběhly dříve, než sám stačil vyhodnotit závěr, k němuž mozek, fungující teď jakoby nezávisle a odtrženě od něj samotného, došel. Lepší bylo *riskovat*, že zemře, než si tím být sto procentně jist.

Prolétl velkým oknem obývacího pokoje, slyšel sám sebe křičet a pak už přistál o dvě patra níž na zádech na udržovaném trávníku předzahrádky.

Dokonce i v Londýně, kde jsou lidé zvyklí ignorovat ledacos, by měl hluk spojený s jeho pádem vyvolat něčí pozornost. Wallace ale nechtěl, aby ho někdo našel, ne tady, *ne, dokud je v dohledu muže, který ho chce zabít*. Silou vůle potlačil tu temnou masu bezvědomí, jež

se ho užuž chtěla opět zmocnit, a podíval se vzhůru k oknu. Zabíják prostrčil hlavu mezi trčícími střepy rozbitého skla a předtím, než zase zmizel, pohlédl na něj dolů.

Už jde...

Wallace cítil, jak se temná hmota, odklopující ho ze všech stran, stává těžší a těžší a jak ho více a více láká klid zapomnění, rozumově ale chápal, že musí zůstat vzhůru. Dotkl se rukou hrudníku, místa, odkud teď vystřelovala ta nejpalcivější bolest, a ucítil pod prsty něco kostnatého a mokrého – vlastní odkryté žebro. Tvrdě tam přitiskl ruku. Bolest, která následovala, byla tak pronikavá, tak agonizující, že ospalou mysl naráz probrala k životu, jako by ji ozářil laserový paprsek. Vyškrábal se na nohy, nevyšiml si ječící bolesti, svírající mu snad každíčké místečko na těle, a klopytavě se rozběhl skrz předzahrádku na ulici.

Jde si pro tebe smrt.

Mysli.

Mysli!

Mysli!!!

Byl zvyklý myslet tvůrčím způsobem, byl to ostatně jeho způsob obživy, teď ale nešlo o správné světlo a kompozici, teď to bylo *skutečné*. Byl těžce raněn, potácel se na hranici mezi vědomím a nevědomím, neměl oblečení, neměl peníze, neměl zbraň. Když klopytal dolů po Hamilton Terrace, hlavou mu prolétla chaotická myšlenka, zda by neměl požádat o pomoc některého ze sousedů, pak to ale zavrhl.

Tohle byla jedna z nejlepších londýnských adres.

Tohle byla adresa, kde si lidé nepomáhají.

Tohle byla adresa, kde by nikdo s kouskem rozumu uprostřed temné zářijové noci neotevřel potlučenému šilenci.

Dovlekl se na náměstí Abercorn Place, kde ulice zatáčí směrem k rušné třídě Maida Vale. Jasně žlutá světla visící nad živou ulicí zá-

řila jako srdce andělů. *Spása*, pomyslel si. Pokud se zabiják opravdu jenom nespletl, pokud ho stále sledoval, Wallace věděl, že bezpečí mu poskytne jenom anonymita – anonymita města, v jehož hemžení se ztratí, anonymita davu, která připraví vraha o druhou šanci. V tuto hodinu už ale provoz i na Maida Vale trochu polevil. Podíval se k Abercorn Place, po zabijákovi nebylo ani stopy. Pak se ale v zahradách cosi pohnulo, nad zdí se objevila postava – Wallace pochopil, že jej temný přízrak stále sleduje.

Strach mu nalil do žil další dávku energie, rozběhl se k zastávce, kde zrovna jeden z rozkodrcaných červených londýnských dvoupatrových autobusů vyplivoval svůj náklad cestujících. Opřel se o zastávku, nechal vystoupit cestující a pak na poslední chvíli, těsně předtím, než se dveře zavřely, vklouzl dovnitř. Pokud si ho řidič vůbec všiml, nedal to najevo. Nejspíš už svou práci dělal dost dlouho na to, aby věděl, jak nesmyslné je se hádat s cvoky o nutnosti platit jízdné.

S posledními zbytky sil se Wallace vydrápal nahoru po schodech. Když se plazil na horní plošinu, nevnímal si výrazu znechucení ve tvářích spolucestujících. Konečně dal jeden ze vzácně se vyskytujícího druhu slušných londýnských řidičů autobusu přednost, červené monstrum mohlo hrkotavě vplout do proudu vozidel a Wallace se svalit na sedadlo co nejvíce vzadu. Nejbližší sousedé mu věnovali znepokojené pohledy, potom ale jejich tváře jako přízračné bílé ryby odpluly kamsi dopředu.

Wallace se opřel o chladné sklo a vyhlížel z okna směrem k zahradám na Abercorn Place, zda nevytuší ve tmě nějakou známku po tom, že se tam vrah skrývá. Když nic neviděl, dovolil si konečně vydechnout. Autobus se valil po Maida Vale a Wallace cítil, jak se mu z žil vytrácí hřejivá vzpruha adrenalinu.

A pak na něj opět padla temnota...

3

Když konečně přišel zase k sobě, měl pocit, že celý svět kolem něj rezonuje, otřásá se, duní jedním jediným slovem: *sebevražda*. Vybavovalo se mu, že to slůvko slyšel po několik uplynulých dnů, pokaždé když nabýval vědomí a zase o ně vzápětí přicházel, jako by to byl neustále se vracející hudební motiv z partitury šíleného skladatele. *Sebevražda. Pokus o sebevraždu. Aby zase nezkusil spáchat sebevraždu...*

Pokoušel se jim všem v nemocnici vysvětlit, jak to bylo doopravdy, nikdy ale nepřišel k sobě na dostatečně dlouhou dobu a to, co si vybavoval ze světa kolem sebe, mu ze všeho nejvíce připomínalo stroboskop. Umožňoval mu zadržet v paměti jenom útržky dění a vyvolával pocit, že vše sleduje. Ve skutečnosti ale nevěděl vůbec nic. Jediné, čím si byl jistý, bylo to, že vše okolo něho se zdálo být důležité a hodno zájmu.

Bylo mu to nakonec ale jedno. V těch chvílích, kdy byl při smyslech, jako by se vznášel mezi měkoučkými hřejivými bílými obláčky, zato když usnul, vracela se mu pokaždé ta děsivá noční můra se všemi podrobnostmi. A bylo to tak strašné, že ve srovnání s tím se všechno ostatní, co kdy prožil, zdálo být procházkou růžovým sadem. Podle toho, jak upadal do nevědomí a zase se z něho vynořoval, jako se

objevuje rybí hřbet v temné tůni těsně pod hladinou, tam, kde se na šupinách zalesknou sluneční paprsky, pocítoval Wallace střídavě štěstí a hrůzu.

A stroboskop blikal...

Zatímco lékaři operovali, sestry vysoušely rány a sanitáři měli plné ruce práce, anestetika ho udržovala v klidu. A v těch okamžicích vědomí vnímal Wallace světla, jak jasně září, ocel, jak se leskne a chladí, krev, jak žhne a teče, život, jak pokračuje. A to poslední ho zaplavovalo pocitem nekonečného štěstí.

Život.

Vybavoval si ten drtící a nezvladatelný stisk smrti, která ho už svírala, a vše to, co mu bylo vráceno, byl proto zázrak. Jak jinak to nazvat? Každé nadechnutí, každé mrknutí, každý sebemenší pohyb, to byly dary, které se mu podařilo ukrást muži, jenž se ho pokusil zabít. Vznášel se nahoru a klesal zase dolů, svět kolem sebe vnímal jenom napůl, existoval v prostoru, ale ne v čase, ne s vědomím smyslu toho všeho.

A pak se probral, *opravdu* probral...

Je to jiné, uvědomil si Wallace, když se rozhlížel kolem sebe po nemocničním pokoji. Teď si opravdu uvědomoval sám sebe, byl schopen racionálního, strážlivého myšlení. Ať už mu dávali proti bolesti cokoliv, tipoval, že mu museli dávku značně snížit. Tři měsíce, které kdysi strávil na fotografické výpravě po Nepálu, mu poskytly určitou osobní a důvěrnou zkušenost s opiáty, takže znal ten pocit kdesi hluboko sebe samotného, spojený s tím, když mu byly odebrány.

Svislé pásy žaluzie tlumily světlo, pronikající do pokoje skrz mléčné sklo okna a prozařující jeho soukromý pokoj. Nic neobvyklého zde nebylo. Polohovatelná postel, v koutě stojící pojízdný stolek s tácem, stojan s vakem plným průhledné tekutiny, která mu proudila

hadičkou do jehly zabořené v ruce, monitor srdeční činnosti, televize na zdi, jakási stará dáma...

Jakási stará dáma!

A přátelsky se na mě usmívá, došlo mu, když na ni pohlédl podruhé. Seděla v nízké židli u zdi přímo naproti postele, měla na sobě kytičkovanou blůzu, dlouhou černou sukni a v rukou držela knihu. Gibbonův *Úpadek a pád římské říše*. Úsměv doplňoval zaujatý výraz očí, plný dokonalé směsice sympatií a soucitu.

Měl bych ji znát?

Pokusil se někam si její tvář zařadit, ale musel přiznat, že paměť si nevybavuje nic.

„Jak se cítíte?“ chtěla vědět stará dáma.

„F-fajn,“ zakrákal, hrdlo ho bolelo, jako by to byla otevřená rána.

Dáma se postavila, došla ke stolku s tácem a nalila z plastického džbánku do sklenice trochu vody.

„Říkali, že budete mít problém s mluvením,“ přikývla vědoucně a podala mu sklenici. „To by mělo pomoci.“

Poděkoval kývnutím hlavy a polkl s obtížemi trochu vody, což mělo za následek okamžitou úlevu od pocitu v krku, který by popsal jako ten nejhorší případ angíny v životě. Když podával sklenici zpět té staré dámě, němě zaklel a zašklebil se.

„Možná to bude chvíli trvat,“ souhlasila žena a neustále ho sledující odložila sklenici zpět na táč.

„Policie,“ zachraptěl Wallace, zvláště palčivě si teď uvědomující sníženou dávku léků proti bolesti.

„Nene, já jsem dobrovolník. Sedáváme tak u některých...,“ stařenka zaváhala, zdálo se, že hledá ta správná slova, „... zvláště zranitelných pacientů.“

... *aby se o to nepokusili znovu*, doplnil ji v duchu Wallace. *Skvělé*. Netrpělivě směrem k té staré obětavé dámě potřásl hlavou.

„Policie,“ zopakoval a doufal, že ho pochopí. Nebyl si jistý, zda mu rozbolavělé hrdlo dovolí toho říct o mnoho více.

„Ach!“ vydechla nadšeně, jak ho právě pochopila. „Chcete, abych zavolala policii. Samozřejmě. Řeknu některé ze sester.“

Wallace byl překvapen, jak unaveně se cítí. Ten prostinký pokus o rozhovor ho úplně vyčerpá. Zřejmě musel hned poté, co dáma vyklouzla z pokoje, zase omdlít, protože se probral, až když mu na rameno zlehka poklepal jakýsi muž. Chvilí trvalo, než se mu podařilo na něj zaostřit pohled. Poznal ho, byla to jedna z těch tváří, kterou si vybavoval z onoho stroboskopu vzpomínek.

Doktor. To bylo to slovo, které patřilo k téhle tváři.

„To je dobře, že už jste se probral,“ začal doktor. „Potřebujeme, abyste nám řekl, jak se jmenujete.“

Doktor neměl žádnou jmenovku, Wallace ho tipoval na něco málo přes čtyřicet. Měl drsný afrikánský přízvuk a nevlídnou tvář, což jenom posílilo jeho paranoiu.

Wallace se dotkl vlastní hlavy a zakroutil hlavou na znamení toho, že si nemůže vzpomenout.

„Nevzpomínáte si?“

Přikývl.

„To je divné. Neměli byste mít žádné neurologické poškození,“ zakroutil Afrikánec nedůvěřivě hlavou. „Mozek, to je jedna z mála částí vašeho těla, které máte v pořádku. Jinak máte potlučené ruce i nohy, tři zlomená žebra, jedno několikanásobně, přeraženou klíční kost, zlomené zápěstí, tržné rány na krku a pohmožděnou průdušnici.“

Wallaceovi se rozšířily oči.

„Můžete být rád, že jste to přežil,“ pronesl doktor a studoval ho, jako by to byl hlavolam, jemuž se snaží přijít na kloub. „Budu chtít další magnetickou rezonanci. Nemusíte se bát, na nic nezapomeneme.“

Wallace se usmál a přikývl.

„Venku je policajt. Chcete ho vidět?“

Přikývl tak nadšeně, jak mu to jenom pochroumaný krk dovolil.

„Pokud budete cokoliv potřebovat,“ pokračoval doktor, „stačí zmáčknout tohleto.“ Doktor ukázal na zelený knoflík na ovladači vidicím na drátu za postelí.

Wallace se znovu usmál a mávnutím ruky vyjádřil odcházejícímu lékaři své díky. O chvíli později se dveře znovu otevřely a dovnitř vklouzl mladý černoch v obnošeném a pomačkaném oblečení.

„Zdravím, jsem detektiv seržant Bailey. Doktor říkal, že si nemůžete vzpomenout, jak se jmenujete. Máte mi teda vůbec co říct?“ chtěl vědět policista. Byl vysoký a hubený, díky kulatým tvářím, dávajícím mu tak trochu dětský výraz, působil vlídněji a přístupněji, než jaký nejspíš doopravdy byl. Nakrátko ostříhané vlasy byly zcela určitě pokusem o získání alespoň o něco hrozivějšího výrazu.

„John,“ zachroptěl Wallace.

„John. Prima, co pro vás můžu udělat, John?“

Wallace pokynul policistovi, aby se k němu více naklonil. Vzhledem k bolesti, kterou mu způsobovalo vyslovení každého slova, nechtěl riskovat, že bude muset cokoliv opakovat. Bailey se sklonil a Wallace s uspokojením konstatoval, že z očí mu září inteligence.

„Ně-někdo se mě poku-pokusil zabít,“ zasípal Wallace.

„Jasně. Někdo se vás pokusil zabít,“ opakoval Bailey. Označit tón, jímž to vyslovil, za *pouze* skeptický, by bylo lakovat skutečnost narůžovo.

Wallace se na něj podíval. „Chlap v neprů-neprůstřelné vestě,“ dostal ze sebe s bolestí.

„Nemám žádné hlášení o trestném činu,“ zakroutil hlavou Bailey. Wallace ho odhadoval někde mezi dvacítkou a třicítkou, dostatečně mladého, aby byl ještě nadšený, a dost starého na to, aby nevěděl, že

věci jsou ve skutečnosti často jinak, než se zdá na první pohled. „Jasný, vím, že záznamy pacientů jsou důvěrný, už tu ale sedím nějakou chvilku a dávno už jsem přišel na to, že se dozvím více, když poslouchám, jak se spolu bavěj sestry, třeba jim sem tam koupím čaj, než když se koukám do nějakých papírů. No a všechny říkaj, že máte zranění odpovídající pokusu o sebevraždu a že jste potom možná, když to začalo být špatný, prostě zpanikařil. Našli vás v bezvědomí v autobusu na Victoria Station.“

Wallace věděl, jak to v Londýně chodívá, přesto se mu nechtělo věřit, že strávil v autobusu celou cestu až do garáží, aniž by kdokoliv ze spolucestujících zavolal pomoc. V duchu pokrčil rameny.

Vítejte ve městě, kde si nikdo nechce pálit prsty.

„Chlap... chtěl zabít,“ trval na svém, chraptivý hlas mu samotnému zněl hrozivě a jaksi ne-lidsky.

„Nemám s podobnejma věcma moc zkušeností,“ usmál se Bailey na něj s výrazem porozumění, „ale vím, že lidi se potom cítěj trochu trapně. Než aby si přiznali, co se fakt stalo, tak říkají takové věci jako ‚Nevím, jak jsem skončil před tím vlakem, asi jsem uklouzl‘ nebo ‚Musel jsem se přepočítat, myslel jsem, že si беру dvě pilulky, a ne šedesát.‘“

Wallace až doteď nenapadlo, že bude mít problém přesvědčit polici, že na něj někdo zaútočil.

„Ne-nebyla... sebe-sebevražda. Vražda,“ zachrptěl. „Praco-pracoval jsem. Někdo... klepat na dve-dveře...“

Svět kolem něj začal blednout a šednout. Hruď se mu svírala a v hlavě měl najednou prázdno a zmatek. Prudce se mu rozbušilo srdce a dlaně mu zvlhly potem. Paměť mu vrátila zpět vzpomínku na to, co se stalo, a s ní se vrátil v plné realnosti i ten pocit hrůzy a úzkosti. Wallace pocítil známý atak paniky, hlavu měl prázdnou a realita se proměnila v cosi nepochopitelného, uzavřeného v bublině, do níž nahlíží zvenčí.

Bailey se naklonil ještě blíže. „Jste v pořádku?“

Wallace nejdříve přikývl, pak ale zakroutil hlavou.

Nebojuj s tím. Dýchej.

Soustředil se jenom na svůj dech – pomalu a zhluboka.

Pomalu a zhluboka.

Svíravý pocit v hrudi ustoupil.

„Zemřel jsem,“ zašeptal Wallace. „Ne-neměl bych tu být.“

„Vezmeme si to ještě jednou od začátku,“ navrhl Bailey, jehož chování se náhle úplně změnilo od neskrývané skepse ve výkonnou profesionalitu. „Opravdu jste zapomněl, jak se jmenujete?“

Wallace zaváhal. Někdo se ho pokusil zabít a on už viděl *Kmotra* tolikrát, že věděl, že nemocnice je ideální místo pro zopakování takového pokusu. Bailey odkudsi vyčaroval zápisník a tužku a vyčkávavě na něj pohlédl.

„Musí-musíte mi slíbit. Neřek-neřeknete to nikomu,“ dostal ze sebe Wallace tiše.

„Všechny informace jsou důvěrné. Nemáte se čeho bát, jste v bezpečí. Slibuju,“ usmál se na něj Bailey konejšivě.

„John Wallace.“

„Adresa?“ chtěl vědět Bailey.

„Byt číslo čtyři, Hamilton Terrace šedesát jedna, St John's Wood,“ nadiktoval mu.

Bailey tichounce písl. „Fajnová část města. Kde pracujete?“

„Tak různě. Fotografuju.“

„A baví vás vaše práce?“

Wallace nedůtklivě přimhouřil oči. „Nepokoušel jsem se zabít,“ zavrčel.

„Bydlíte sám?“ nenechal se Bailey vyvést z míry.

Přikývl.

„Co kdybyste mi řekl, co se vlastně stalo?“ zeptal se Bailey mírně.

Zaváhal. Když se v myšlenkách vrátil k událostem té noci, opět se ho začala zmocňovat panika. Bailey mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil. „Je to v pořádku. Jste v bezpečí.“

„Deset večer,“ začal znovu Wallace. „Praco-pracoval. Stahoval fotky. Klepání na dveře.“

„Má váš dům bezpečnostní bzučák?“ přerušil ho Bailey.

Přikývl.

„A vy sám jste toho chlapa dovnitř nepouštěl?“

Znovu přikývl.

„Takže ho musel pustit někdo ze sousedů, nebo to musel nějak obejít,“ zauvažoval Bailey, pak ale umlkl a čekal na další část vyprávění.

Wallace pokračoval. „Otevřel... dveře. Nikdo. Někdo... stříkl do obličeje. Omdlel. Přišel k sobě. Páska... na oči. Ruce, nohy svázané. Vzal smyčku,“ Wallace umlkl, jeho ochraptělý hlas se zlomil.

„To bude v pořádku,“ pokusil se mu Bailey dodat odvalu. „Musím se dozvědět, co se stalo.“

Wallace si protřel slzící oči a sebral se. „Smyčku... na krk,“ šeptal. „Přinutil... postavit. Sundal pásku.“

„Takže jste ho viděl?“ skočil mu Bailey do řeči.

Zakroutil hlavou. „Ne hned. Sundal pouta. Vzal židli. Potom... viděl. Černá maska, černé oblečení. Černé brýle. Kulaté, neviděl jsem oči. Jako superhrdina,“ dokončil Wallace popis.

„Takže do tváře jste mu neviděl?“

Zakroutil hlavou.

„Jak byl vysoký? Jakou měl postavu?“ pokračoval Bailey.

„Šest stop. Možná víc. Silný.“

„Řekl něco?“ chtěl vědět Bailey. „Řekl vám, proč to dělá?“

Wallace znovu zakroutil hlavou. „Jenom...“ Bojoval s pamětí, v hrudi mu tepalo pod dalším návaem hrůzy. Hrdlo se mu sevřelo, takže každý pokus se nadýchnout ho bolel.

„To bude v pořádku, to bude v pořádku,“ opakoval Bailey a znovu mu jemně poklepal na rameno. „Budete v pořádku. Nebojte se. Jste v bezpečí.“

Wallace se pokusil potlačit paniku, žádná logika mu v tom ale nemohla pomoci. Rozumově věděl, že *ted* se opravdu nemá čeho obávat, ale když se o tom sám sebe pokusil přesvědčit, zjistil, že překonává cosi hlubšího a silnějšího v sobě, než může zvládnout. Musel potlačovat instinkty, které se u savců vyvíjely po miliony let, aby jim pomohly přežít. Panika spojená s prvním náznakem nebezpečí představovala vždy spouštěcí mechanismus pro útok, nebo útěk, což ani jedno ale nebyla věc, kterou by mohl zraněný muž, připoutaný k nemocničnímu lůžku, udělat. Tento starodávný, prvotní pocit se ale nedal překonat žádnou racionalitou.

„Pro-promiňte,“ zakrákal.

„To bude v pořádku,“ usmál se na něj Bailey s výrazem opravdového soucitu. „Nespěchejte.“

Wallace ztratil pojem o tom, na jak dlouho se odmlčel, jak dlouho tam jen tak ležel a bojoval se strachem, který ho znovu opanoval, když si vybavil chvíli, kdy zemřel.

„Od-odkopl židli,“ spustil konečně, když sebral zase sílu. „Nechal... viset. Zkoušel jsem... vytáhnout...“

Další nával paniky následovaný dalším výrazem trpělivé sympatie ze strany Baileyho.

„Zkoušel jsem se vytáhnout,“ pokračoval. „Neudržel jsem váhu. Spadl.“

Znovu ho zdrtila vzpomínka na to bídné selhání. Život měl *doslova* ve vlastních rukou, a pustil ho. Strach, hanba, zlost a lítost, to všechno pocítil naráz znovu a najednou se na tom nemocničním lůžku rozvzlykal. Oči měl zarudlé a rozbolavělé, v krku ho řezalo. *Je to důležité*, opakoval si Wallace. *Ten polda ti musí uvěřit. Musí jít odtud*

a musí najít toho chlapa, co ti to udělal. Konečně zlost zvítězila a dala mu sílu pokračovat.

„Omdlel... Přišel k sobě... Trám se zlomil. Vstal jsem. Sundal smyčku. Chlap se vrátil.“

„Takže byl celou dobu u vás v bytě?“ ujišťoval se Bailey.

Wallace přikývl.

„Proč? Musel si být přece jistý, že vás zabil,“ uvažoval zmateně Bailey.

„Stál ve dveřích. Něco vytáhl... para... para... paralyzér? Nemohl bojovat – skočil z okna.“

„Vy jste vyskočil z okna?“

„Dvě patra. Chlap šel za mnou. Nastoupil jsem do autobusu. Bezpečí. Teď tady.“

Bailey chvíli o Wallaceově příběhu uvažoval a pak se zeptal: „Napadá vás někdo, kdo by vás chtěl zabít?“

Wallace zakroutil hlavou.

„Bývalá milenka? Někdo, koho jste připravil o peníze v nějakém obchodu? Nestýkáte se s nějakými nebezpečnými lidmi? Se zločinci?“

Znovu zakroutil hlavou. „Ne moc milenek. Žiju sám. Pracuju sám. Hlavně filmy. Ne nebezpečí.“

„Někdo, kdo by na vás mohl mít vztek z dřívějšíka?“ tlačil na něj Bailey dále.

„Ne,“ zachroptěl váhavě. „... účastnil jsem se vyšetřování Master-sonovy komise,“ zamumlal konečně.

„Věděl jsem, že odněkud znám vaše jméno,“ rozzářil se Bailey. „Myslíte si, že to s tím může mít něco společného?“

„Už dlouho,“ odpověděl Wallace. „Zdiskreditovaný. Už ne hrozit... těm vojákům. Nikomu.“

„Fajn,“ souhlasil Bailey. „Půjdu to prověřit, popovídat si se sousedy, zkusit najít někoho, kdo třeba něco slyšel. Chcete, abych o vás někomu řekl?“

Wallace zakroutil hlavou. Byl rozhodnutý do doby, než začne zase myslet jasně a než zjistí, kdo ho to vlastně chtěl zabít, nedůvěřovat nikomu.

„Mám tady v nemocnici lidem říct, co jste mi povídal?“ zeptal se ještě Bailey.

„Ne.“

„Jde mi jenom o to, že momentálně se k vám musejí chovat jako k člověku spadajícímu pod zákon o duševním zdraví, tedy se sníženou přičetností. Lékaři jsou přesvědčeni, že představujete sám pro sebe riziko. Pokud by se dozvěděli, co všechno jste mi teď vyprávěl, chovali by se k vám jinak.“

Wallace se unaveně usmál. „Nevěříte mi?“

„Věřím vám, že jste zažil něco strašného, mým úkolem je ale zjistit, co *přesně* se stalo,“ odpověděl Bailey. „A to, co jste mi vyprávěl, беру velmi vážně.“

Wallace si dovolil lehké pokrčení rameny. Vzhledem k okolnostem to bylo to nejlepší, v co mohl doufat.

„Takže chcete, abych jim o tom pověděl?“

„Ne. Nikomu. Bezpečnější.“

„Ozvu se vám,“ slíbil Bailey cestou ke dveřím. „Dejte se dohromady.“

Když Wallace sledoval mladého policistu odcházet z místnosti, došlo mu, že právě vložil veškerou svou důvěru do rukou naprostého cizince. Zadoufal, že neudělal chybu, a zmáčkl zelený knoflík. Teď potřeboval sestru. Chtěl usnout. Ať už mu dávali cokoli, chtěl, aby mu toho dali více. Nechtěl jen tak ležet v tomhle bezútěšném nemocničním pokoji a nechat se pronásledovat trýznivými vzpomínkami na to, jak byl zavražděn.

4

Ty prsty připomínaly padlé menhiry, které fotografoval v Carnaku. Každý sestával ze tří výrazných článků ležících jenom jakoby náhodou v řadě za sebou, jež minulost sice spojila dohromady, ale zub času hrozil toto spojení úplně rozhlodat. Studoval její tvář. Ostré kosti se snažily proříznout bledou, poďobanou pleť. Zapadlé oči obkroužené tmnými stíny. Zplihlé blondaté vlasy visely neuspořádaně dolů a skrývaly většinu z jejího obličeje. Jako by byla celá tvořená jenom z ostrých úhlů. Od vysedlých klíčních kostí, tvořících kostnatý rám pro hubený krk, až po baňaté, oteklé kotníky. Jmenovala se Heather a zrovna teď mluvila.

Wallace ji ale skoro neposlouchal. Už ten příběh slyšel tolikrát, a navíc věděl, že v jejích slovech není ukryto žádné tajemství. Namísto toho se pokoušel proniknout do mystéria její podivné křehké a jako by rozpadající se krásy. Vystupující žebra uzavírající její trup do klece a vypadající jako klaviatura zvonkohry, pohled na jejich tvar, jasně viditelný pod tenkou bílou halenkou, bolel, stejně jako pohled na lokty a kolena, kůže se na kloubech napínala a odhalovala tenké hůlky dvou kostiček tvořících předloktí, jejichž linii narušovaly pouze nátepníky na zápěstích. Občas, když si s jedním z nich Heather nervózně pohrávala, odhalil se mu pohled na bílé čárky jizev, skrývajících se pod ním.

Heather, nejsmutnější dívka na světě, příliš křehká na to, aby mohla být v životě šťastná, a příliš nezdolná, než aby z něj mohla utéct. Narodila se už jako nešťastná? Nebo ji tak polámaly až bouře, jimiž její život procházel? To ten ji semlel tak, že nezbylo nic než zoufalství?

Wallace sledoval její rty, pomalu se pohybující, formulující myšlenky do slov a řadící slova do vět, a přesto nikdy nevyslovující pravdu. Vzhlédl k Heatheriným očím. Tam, za těmi stíny a za tou krví, kterou byly podlité, se skrývala *skutečná* pravda. *Bolest*. Život nebyl pro Heather ničím jiným než bolestí. To bolest ji držela v zajetí, její rty vyslovovaly jenom konejšivé lži, protože skutečnou pravdu druhům ve skupině říct nemohla. Možná ještě někde v hloubi sebe samotné doufala, že jednou bude lépe. S největší pravděpodobností jí už ale šlo jen o to, aby nedala doktoru Taylorovi najevo nic z té temnoty, kterou měla v sobě, protože kdyby se prozradila, ztratila by možnost se odtud dostat.

Ztratila by možnost pokusit se ještě jednou o únik před tou bolestí...

To, že je skupina, znamenalo, že musí být buď úterý, nebo čtvrtek.

Wallace měl se dny teď trochu problémy. Skupina. Pět zlomených jedinců. Šest, pokud se započítal on sám. Sedm, když se připočetl i doktor. Zaměřil se teď na Taylora, na jeho zdravím se lesknoucí vlnité vlasy, na vyžehlenou košili a naleštěné boty, pero značky Mont Blanc a brýle od Gucciho, na všechny ty veřejné důkazy, že on je tady ten, kdo má zdravý rozum. Všechny ty pečeti, jimiž člověk dává najevo, že je fungující součástí společnosti.

Jenže Wallace věděl, jaká je pravda. Protože ve skutečnosti byl jediné *on* tím členem skupiny, kterému zdravý rozum sloužil alespoň trochu, jediné *on* dokázal číst pravdu i pod těmi pečetěmi. Vnímal doktorovy nejisté otázky, pochyby v jeho očích, strach v hlase. Taylorovy rty dokázaly sice lhát lépe než ty Heatheriny, jeho ale neošidily. Lež zůstávala lží. Věděl, že doktor je zlomený stejně jako jeho pa-

cienti. Musel být. Nikdo přece nemohl zůstat nenarušený, žil-li takto – obklopen takovou bolestí. Musel být šílený, věřil-li, že tyhle lidi dokáže zachránit.

Bylo to už Wallaceovo páté, ne, šesté – *jen ať si zachovám povědomí o čase!* – sezení se skupinou, takže už pochopil, že Heather ani ostatní přeživší nemají naději na to, že by jim bylo možné pomoci. To nejlepší, v co mohli doufat, bylo ještě aspoň pár let té zoufalé existence. A i ta krátká doba, kterou s nimi musel trávit v jedné místnosti, mu už téměř stačila zlomit ducha. Ne, Taylor nemohl být duševně zdravý, nemohl tím zůstat nepostižen. Musel vědět, že se svým falešným zářivým úsměvem a hlavou plnou naučené veteše pro ně nemůže nic udělat.

Pokud by snad věřil v opak, byl by to jenom důkaz toho, že je blázen...

Taylor se ho už jednou pokoušel zapojit, na jednom dřívějším sezení, na třetím – *určitě na třetím. Musíš si uvědomovat čas, Johne.* Vyčítal mu nedostatek nadšení pro skupinu, nechotu zapojit se do ní. Mluvil o tom, jak nebezpečné je se vzdálit svému okolí, jak riskantní je úmyslně se snažit všem a všemu vyhýbat, ale naštěstí to trvalo jen krátce. Jen pár chviliek, než se Wallaceovi podařilo přestat ho poslouchat a než vyslal svou mysl někam úplně jinam.

Vzdalovat se. Nezapojovat se.

Tahle slova znal. Už je slyšel dříve, vyslovovaná mnohem přitažlivějšími ústy.

To Connie se snažila smířit se s tím, že utíká kamsi daleko od ní. Učila se žít s tím, že jsou dlouhá údobí, kdy se Wallace noří sám do sebe a úplně ignoruje svět okolo. Čím více se ale snažila ho přijímat takového, jaký je, čím více se pokoušela mu přiblížit, tím více se on snažil utéct. Pouta mezi lidmi přinášela jenom bolest a tahle místnost byla jenom důkazem toho, jak pravdivá myšlenka to je.

Wallace si uvědomoval, jak je pro něj stále obtížnější udržet si povědomí o tak abstraktních věcech, jako je pravda nebo vlastní identita. Byl obrán, okraden, oloupen o kontext vlastního života a nedokázal se od té doby ukotvit. A okolí, v němž mu bylo teď dáno existovat, ač vytvořené k tomu, aby lidi, jako byl on sám, léčilo, ztěžovalo všechny snahy chytit se něčeho pevného.

Od chvíle, kdy sem nastoupil, dostával opakovaně koktejly nejrůznějších medikamentů. Do útroh mu sypali prášky a prášky a prášky, jako by to byly miniaturní kostičky podivného *tetrisu*, které pokud se uvnitř správně poskládají a vyplní prázdnotu, udělají z něj zase celého a šťastného člověka. Taylor se mu pokoušel vysvětlovat, co každý z těch prášků udělá s jeho tělem a myslí, bylo to ale už dávno na to, aby si to dokázal vybavit. Pokoušel-li se přehrát si ten rozhovor, měl pocit, že se dívá na film na jakési stářím napůl osleplé obrazovce a věty, které slyší, jsou pronášeny monotónním hlasem a nedávají žádný smysl.

Nemůžou právě ty pilulky za to, že si připadá tak neukotvený? Nebyly to právě ony, které proměnily... proměňují jeho mysl na tvárnou hmotu, z níž se doktor Taylor pokusí vymodelovat duševní zdraví k obrazu svému?

Takhle tě dostanou, pomyslel si Wallace. Ty temné a prázdné myšlenky tě zlomí. To už z tebe udělaly drogy, co do tebe pumpují, a to, že tvá mysl nemá nic, čím by se mohla zabývat. Jsi ale přece stejný člověk, jako jsi byl před čtyřmi týdny.

Jenže Wallace věděl, že to není pravda!

Někdo se ho přece pokusil zabít. Nemohl zavřít oči, aniž by se před ním neobjevovala ta maska. Nemohl jít spát, aniž by se mu nevybavil ten okamžik. Jediný rozdíl mezi snem a skutečností byl v tom, že ve snech *vždycky* umřel. Ale po *této* smrti nepřišla úleva, kdy pomine bolest. Tato smrt mu krutě začala přehrávat všechny nejhorší chvíle jeho života. Musel prožívat každý žal a smutek znovu a znovu, umocněný ještě tím, že to

byla noční můra. A když pak ráno přistupoval k zrcadlu, aby se opláchl, zíral v něm na tvář, kterou nepoznával. Odmítl služby nemocničního holiče a rozčuchané vlasy a rozježené vousy teď poskytovaly důkaz onoho úpadku uplynulých – *tří? čtyř? určitě čtyř* – týdnů, kdy pustl. Po každé, když se podíval do zrcadla, doufal, že opět pohlédne do svých vlastních očí, a ne do očí toho cizince.

Oči. Ty ho děsily, mnohem více než propadlé tváře nebo bledá pleť. Byly jako Heatheriny, také mluvily o bolesti. Zorničky mu připomínaly hroty černých ledovců pouze naznačující hloubku a velikost temné hmoty skrývající se pod nimi. Všechno to, co byl, všechno to, co dělal, všechno to, v co věřil, celý jeho svět – *všechno to byl podvod*.

Smrt.

Smyčka.

Poslední nádech.

To byla skutečnost.

„Jste v pořádku?“ probral ho hlas. Taylor, nakláněl se dopředu, z tváře se mu dalo vyčíst soustředění. Možná právě proto se Taylor rozhodl vybrat si tuhle profesi – když ho ze všech stran obklopovalo tolik nejrůznějším způsobem narušených jedinců, třeba byl jen tak schopen vydržet sám se sebou. „Johne?“

Wallace si uvědomil, že se na něj Heather dívá, oči jí překypují soucitem. Dotkl se dlaní vlastní tváře a měl ji mokrou od slz.

„To vás tak dojalo Heatherino vyprávění?“ rozzářil se Taylor. Jeho hlas se na něj lepil jako teplý med a vyjadřoval starost.

Wallace se rozhlédl po místnosti. Rodney, ten, co se pokusil udusit plynem v garáži. Tina a Ken, dva, kteří se předávkovali, a na vozík připoutaný Martin. Ten zase skočil z mostu. Nešťastníci se zlomenými dušemi na něj hleděli s přehrávaným, falešným soucitem. Právě k sobě přilákal uslintanou Taylorovu pozornost, a Wallace věděl, že

jsou ochotni ho oslavovat a povzbuzovat, jak si jen dokáže představit dlouho, jen aby to takhle zůstalo.

„Jsem v pořádku,“ odbyl Taylora. Nebyl připraven se otvírat. Ne teď. Nehodlal se Taylorovi svěřovat s tím, že ty slzy jsou součástí skrývané nekonečné řeky vlastní sebelítosti. Viny. Lítosti. Existenciální krize. Věděl, že vykazuje všechny známky zhroucení, rozhodně se o tom ale nehodlal s nikým zde bavit.

Znovu se rozhlédl po těch neúspěšných pachatelích vlastních vražd a načerpal z toho pohledu sílu. Ne, on nebyl jeden z nich. Jeho se *někdo* pokusil zabít. Byla to náhoda, která mu uštědřila těžké rány, fyzické i psychické. A možná to vypadalo, že se zhroutil, a třeba to i byla pravda, na rozdíl od lidí kolem sebe se ale nezlomil. Jenom čas, ne tenhle usmívající se doktor, ho mohl vyléčit.

„Jste si jistý?“ nedal se Taylor. „Už to bude pět týdnů...“

Pět! Ne. Musejí to být teprve čtyři, pomyslel si Wallace a najednou ho napadlo, zda si s ním Taylor jenom tak nepohrává.

„... a pořád k sobě nechcete nikoho ze skupiny pustit,“ pokračoval Taylor. „Normálně to lidem trvá maximálně osm sezení, než jsou schopní ostatním povědět svůj příběh. Tohle je už ale podesáté, co tu s námi jste, Johne, a ještě jste nám neřekl ani celé své jméno.“

„Jsem prostě John,“ odsekl. Někdo se ho pokusil zabít, a než zjistí, kdo to byl, nikdo nesmí znát jeho skutečnou identitu. „Víte přece, že vám nemůžu říct, jak se jmenuju.“

Taylor působil dojmem, jako by chtěl protočit oči v sloup, to, co se naučil, mu ale zabránilo v takové neprofesionalitě. „Vím, proč si myslíte, že nám ho nemůžete říct. Až ale policejní vyšetřování skončí, budeme ho muset zjistit. Jestli to bude nutné, začneme právě tím jménem. Identita dává našemu životu kontext. Pomůže nám cítit se lépe.“

Wallace se usmál. „Nepotřebuji vaši pomoc. Já sem nepatřím.“

„To říkáte pořád, Johnne,“ zamračil se Taylor. „Jak ale můžete čekat, že s vámi budeme souhlasit, když nám o sobě nechcete nic říct?“

Wallace se znovu rozhlédl po místnosti. Proč by měl s těmhle cizinci sdílet cokoli? Rodney měl prázdný pohled, důsledek času stráveného v garáži naplněné kysličníkem uhelnatým. Pohyboval se jako špatně ovládaná loutka, pomalu a nekoordinovaně, občas sebou jeho ruce a nohy zaškubly, jak se je jeho mozek pokoušel ovládnout. Co by mohl získat, kdyby s tímto narušeným mužem něco sdílel? Nebyl přece sebevrah. S těmhle lidmi neměl nic společného.

„Nemám vám co říct,“ uzavřel to.

Na Taylorově tváři na okamžik problesklo zklamání. Slabší člověk by teď podlehl tlaku, pocítil by vinu a pokusil by se udělat doktorovi radost tím, že by mu splnil přání, Wallace ale chápal, jak se s ním lékař pokouší manipulovat, a se vzdorem v očích mu zíral do tváře.

„Možná příště,“ povzdechl si Taylor. „Heather, proč nepokračujete?“

I v Heatherině tváři bylo vidět zklamání, neměla však Wallaceovu sílu, její rty pokračovaly dál a pomalu vypouštěly další a další lži.

Wallace začal uvažovat o budoucnosti a hlavně o tom, jak se mu podaří se odtud dostat, aniž by komukoli prozradil, kdo doopravdy je. A nakonec, i kdyby jim řekl, kdo je, věřili by mu bez nějakého důkazu? Pokusil se vzpomenout si na toho policistu, který za ním byl v nemocnici, mužovo jméno mu už ale z paměti vymazaly dávky drog, které do něj lékaři napumpovali. Pokud mu Taylor nelhal a on tu opravdu je zavřený již pět týdnů, může se pomalu vzdát naděje, že se policie objeví a zachrání ho. Ten detektiv už ho nejspíš jako všichni ostatní pustil z hlavy, protože pro něj nebyl ničím jiným než neúspěšným sebevrahem. Nejspíš se dokonce ani neobtěžoval tím, že by si jakkoliv to, co mu řekl, ověřoval.

Ať už mu budoucnost přinese cokoli, bude tomu muset Wallace čelit sám.

Ellie ho sice pěkně zjebala, Bailey se na to ale mohl vykašlat. Přes všechny vymoženosti, co měli, forenzáci se svými hračičkami tu byli jenom proto, aby podpořili *opravdovou* detektivní práci, takovou, jako dělal on, takže prostě *museli* udělat, co se jim řekne. A když jim řekl, že mají ten kvartýr, co si o něm všichni myslí, že v něm bydlel neúspěšný sebevrah, pročesat a nenechat kámen na kameni, tak to udělali.

Nenašli ale vůbec nic a Ellie mu dala sežrat, že její lidi kvůli němu zbytečně ztrácejí čas. *Bych ji mohl mrdat... Nikdy*, otrásl se v duchu, když mu došel ten dvojsmysl. Na to, aby s ní dělal něco takového, byla Ellie moc divná a celá taková nějaká bledá a těstovitá a rozteklá, jak žila pořád jen za zavřenými dveřmi své temné komory. Bailey dával přednost žhavým a tmavým ženám. Jeho vztahy sice nikdy netrvaly dlouho, dělaly ale život zajímavější.

Bailey odstavil auto na soukromém parkovišti na Hamilton Terrace. Když se podíval na svůj vauxhall, musel se zasmát tomu, jak divně vypadá takhle obklopený z jedné strany rangeroverem a z druhé bentleym. Slepice mezi pávy.

Bailey vyrostl ve Streathamu a vždycky snil o tom, že bude jednou bohatý. *Ve skutečnosti ale nezbohatnu nikdy*, pomyslel si Bailey, když přešel přes chodník a vydal se černo-bíle vykachlíkovanou cestičkou vedoucí k Hamilton Terrace šedesát jedna. Přestavěná kaple z červených cihel byla na této široké, stromy lemované ulici jednou z nejskromnějších staveb. Hned vedle ní stálo za vysokými zdmi a masivními černými branami obrovské bílé panství s neprůhlednými nebesky modrými skly oken. Tady, v téhle čtvrti a v tomhle baráku muselo bydlení přijít bratru na takových pětadvacet milionů.

Bailey na okamžik pocítil cosi jako závist, pak si ale řekl, že na rozdíl od místních si on nemusí dělat hlavu s tím, že by se mu někdo

chtěl vloupat do bytečku s jednou ložnicí v Hackney. Ne, jemu fakt nehrozilo, že by mu někdo vtrhl do domu. Nemusel se obávat, že by mu někdo držel kudlu u krku, zatímco by mu jeho parťáci drancovali byt.

I tak by to ale muselo být pěkné – mít na výběr a k tomu záda krytá pětadvaceti melouny. Chlápek, co si pořídil ten bílý palác, nejspíš musel mít škváry jako šlupek, že si ani nevšiml, že z ní něco ubylo. Jojo, jsou na světě lidi, co mají prostě moc peněz. *Kdo brečí, ten nevyhraje*. Bailey si připomněl, co vždycky říkávala babička, když si on nebo některý z jeho sourozenců stěžoval, že mají pořád hluboko do kapsy.

Bailey se raději zaměřil na to, kvůli čemu sem vlastně přijel – vyslechnout posledního možného svědka. V uplynulém měsíci byl na Hamilton Terrace už třikrát. Při první návštěvě si proklepl sousedy a snažil se vyčmuchtat, jestli někdo z nich něco nezaznamenal – neviděl nebo neslyšel. Popovídal si se Stevem Kentem, tím bankéřem, co bydlel v suterénu, pak s Wilsonovými, mladou rodinkou, která si pronajala byt v přízemí, a Levineovými, což byl naopak párek staroušů z bytu v prvním patře. Zatím ale ještě neměl Bailey příležitost popovídat si s Leonou Stilesovou, ženskou, která bydlela přímo nad Wallacem.

Paní Levineová už mu vyprávěla, že Stilesová je něco jako tanečnice a že pár dnů po tom, co se to tu všechno semlelo, se ztratila na několik týdnů do Dubaje. Vrátit se měla až na konci října. Když se vypořádal s nejbližšími sousedy, vzal si Bailey na paškál tři baráky na každou stranu od jednašedesátky.

Tam ale padl jenom na personál, protože, jak se dozvěděl, majitelé těch domů už zmizeli. Kdo měl peníze, nezůstával na podzim v Londýně. Vypadalo to, že jsou to nějakí pošahaní uctívači slunce, jako nějakí starodávni druidové, či jak se jim to říkalo. Jediný rozdíl mezi jedněmi a druhými byl v tom, že ti současní měli prachy na to, aby se za sluncem honili po celém světě.

Nikdo z obyvatel nebo jejich zaměstnanců neřekl nic, čím by potvrdil, že Wallaceův příběh není jenom báchorka. Při druhé výpravě s sebou Bailey vzal Ellii a její forenzní tým. Když sledoval jejich pečlivou práci a prohlížel si prolomený trám, uvažoval o tom, zda by se neúspěšný sebevrah po prvním pokusu, který by mu nevyšel, skutečně nemohl pustit hned do dalšího. Na to, aby někdo potom, co se mu nepodařilo se oběsit, hned zase vyskakoval z okna, by ale musel být pořádný cvok. A Wallace se mu sice zdál být nešťastný, určitě ale ne šílený.

Ani potom, co ta parta z forenzního nenašla nic, co by nasvědčovalo tomu, že tu skutečně došlo k pokusu o vraždu, nebylo Baileyho přesvědčení, že mu Wallace říkal pravdu, otřeseno. Ten chlápek byl fakt v šoku a vypadalo to, že si je vážně úplně jistý tím, že se mu to nezdálo a že ho někdo chtěl doopravdy zabít. A tak se tam Bailey vypravil před více než týdnem potřetí.

Důkladně prolezl zdi, zahrady a nejrůznější přístavby okolo jednašedesátky, čímž vyvolal pozornost jednak sekuritáků z baráků okolo, jednak kluků od uniformované policie. Nenašel nic. Ani stopy po tom, že by se vně objektu nebo naopak uvnitř něj pohyboval někdo cizí. A do toho mu Ellie s neskrývaným sebeuspokojením oznámila, že se svým týmem dospěla k závěru, že se John Wallace prostě pokusil o sebevraždu. Nejdříve se chtěl oběsit a potom, když se pod ním zlomil ten trám, vyskočil z druhého patra oknem. Baileymu ale instinkty říkaly, že ten chlápek si nevymýšlel, a tak trpělivě čekal na návrat posledního svědka, který by mohl ten příběh potvrdit.

Vystoupil na schůdek a stiskl tlačítko zvonku bytu číslo pět. Podíval se do kamery, a když se ozval ženský hlas – „Haló?“ –, přátelsky se usmál.

Ukázal na kameru svůj služební průkaz a odpověděl: „Slečno Stilesová, tady je detektiv seržant Bailey. Mluvili jsme spolu telefonem.“

Zámeček zabzučel, Bailey zatlačil do dveří a vstoupil. Prošel dřevem obloženou chodbu a s obdivem si prohlížel vlastní obraz ve velkých zrcadlech ve zlacených rámech, visících na zdech po obou stranách. Z vyleštěných skleněných ploch na něj se stejným obdivem hleděly stovky jeho odrazů. Stovky mladých, silných černochů, zjevně spokojených se sebou samotnými. Ten chlapík v zrcadle, Bailey si nemohl pomoci, se mu líbil.

Minul dveře bytu Wilsonových a pokračoval po schodech pokrytých kobercem, některé bral po dvou. Tlustý zelený koberec zvuk jeho kroků dokonale tlumil. Pokud se komukoliv podařilo vniknout do tohoto domu, neměl pak už žádný problém projít okolo dveří jednotlivých bytů, aniž by ho kdokoliv slyšel.

Když se dostal na podestu prvního patra, objevila se ve dveřích Levineových škvírka, jíž prozařovalo světlo. Pak se dveře rozlétly a ven vykoukla paní Levineová, ta sladounká vrásčitá stařenka s trvalou na vlasech, a usmála se na něj.

„Zdravím, detektive Bailey,“ zavolala na něj. „Víte něco o Johnovi? Už se o něj začínáme bát.“

„Doktoři si myslí, že bude v pořádku,“ odpověděl Bailey. „Ještě ale potřebuje nějaký čas. A teď, jestli mě omluvíte...“

„A dáte nám vědět, kdybyste se něco dozvěděli?“ zavolala ještě paní Levineová za Baileyem, který už spěchal nahoru.

Když zahrnul na další rameno schodiště, slyšel za sebou, jak se dveře zase zavírají a klíč v zámku se dvakrát otáčí. Paní Levineová mu říkala, že se vždycky snažila se zabezpečit, jak to šlo nejlépe, a to už předtím, než se tu stalo, co se tu stalo. Už za svůj život přečetla stohy novin na to, aby nevěděla, co se může stát lidem, kteří na sebe nedávají pozor. Tu noc, kdy došlo k sebevraždě-vraždě – Bailey se nakonec rozhodl tomu říkat pokus o zabití –, byla paní Levineová doma. Říkala mu, že nejdříve slyšela hlasitou hudbu a potom nějaký náraz, což

vzhledem k tomu, že trám se tak jako tak zlomil, nebylo nic divného. Potom slyšela strašný rámus, že si prý užuž myslela, že se celý barák boří. Když se pak ozval zvuk tříštícího se skla, podívala se paní Levineová z okna a viděla Johna Wallace, napůl nahého, jak utíká směrem k Abercorn Place. Neviděla ale nikoho dalšího a neslyšela nic, kvůli čemu by si měla myslet, že John Wallace nebyl sám.

Bailey pokračoval dál po schodech a minul dveře Wallaceova bytu. Provizorně byl zajištěný visacím zámekem a na dveřích byl přilepený kus papíru s varováním všem lidem, co tam nemají co dělat. Bailey si už zavolal do nemocnice v Maybury, aby zjistil, jak na tom Wallace je. Doktor, nějaký Taylor, mu sice odmítl povědět po telefonu cokoliv o jeho zdravotním stavu, řekl mu ale, že je ho možné kdykoliv navštívit. Bailey se ale zatím nemohl odhodlat vypravit se za tím chlapíkem. Určitě ne do té doby, než si sám pro sebe ujasní, jestli jde navštívit skutečnou oběť, nebo lháře. Pokračoval po schodech až úplně nahoru, tam, kde se začaly stěny bývalé kaple sklánět a vzpínat se do špičky jako konečky prstů dotýkajících se dlaní.

Když Bailey dorazil na podestu třetího patra, našel dveře bytu Leonny Stilesové pootevřené. Škvírou se ven linul sladký kouř vonných tyčinek. Bailey zaklepal. „Haló?“

„Pojďte dál,“ ozval se měkký hlas.

Otevřel dveře a vstoupil do osvětlené předsíně. Světlo sem pronikalo jenom nepřímo několika otevřenými dveřmi. Ty napravo vedly podle všeho do kuchyně s dřevěnou podlahou a nízkým nábytkem. Další dveře měl přímo před sebou. Opět dřevěná podlaha, tentokrát ale krytá kobercem.

Uspořádání bytu bylo stejné jako u Wallace, pokud šlo ale o výzdobu, nemohl být rozdíl větší. Předsíni dominovala velká fotografie dvou nahých žen vzájemně propletených ve velmi intimní, velmi vzrušivé pozici. Bailey si nebyl jistý, jak nazvat styl toho snímku, černobílá

fotografie byla ale určitě úmyslně přeexponovaná, takže zachycovala jenom ty základní rysy obou postav a zvýrazňovala jakési tajemství, které se v nich skrývalo.

Zbývající prostor na zdech z neomítnutých jasně červených cihel zdobil asi tucet menších zarámovaných fotografií představujících stále stejnou ženu, pokaždé ale v jiném exoticky působícím kostýmu. Tvář ženy zakrývala silná vrstva líčidel, takže nebyla k rozpoznání. Bailey si nemohl pomoci, aby neobdivoval bohatost těch kostýmů a líčení. Na jednom snímku byla žena jako pávice z jakési burlesky, na dalším se převlékla za svůdnou ďáblici. Rozhodně se ty snímky nedaly popsat jako erotické, přesto Baileyho podivně přitahovaly. A eroticky na něj působily.

„Tady jsem.“ Hlas vycházel z obývacího pokoje.

Bailey vstoupil do velké místnosti, již dominovala krejčovská pan-na navlečená do něčeho, co vypadalo jako svatební šaty. Táhla se od nich dlouhá vlečka, zaplňující většinu prostoru místnosti a končící v rukou podivné mladé ženy. Podivné proto, že měla jednu půlku hlavy vyholenou a potetovanou, druhou jí pokrývala hřívá lesknoucích se kaštanově hnědých zvlněných vlasů.

Leona Stilesová by byla nejspíš krásná i podle obecných hledisek, ale ta dvojakost jejího vzhledu činila většinu tradičních kánonů toho, co krása je, a co není, nepoužitelnými. Bailey se fascinovaně zarazil. Leona se postavila a opatrně odložila konec vlečky svatebních šatů na staré kožené křeslo, v němž předtím seděla. Měla na sobě lehké květované šaty, uprostřed prostřížené, takže jí odhalovaly části nahého těla. Bailey se pokoušel na ni upřeně nezírat, nemohl ale nepostřehnout, že Leona musí mít mezi prsy vytetovanou girlandu růží táhnoucí se jí po těle dolů.

Přešla přes jeden z největších perských koberců, jaké kdy Bailey viděl, a podala mu ruku.

„Jsem ráda, že jsme se nakonec potkali, detektive,“ pozdravila.
„Jsem Leona Stilesová.“

„I já jsem rád,“ zablekotal Bailey, zatímco mu Leona tiskla ruku. Její stisk byl jemný, pod tou jemností se ale dala vytušit síla.

„Omlouvám se za ten nepořádek. Nabídla bych vám, ať se posadí-
te, ale jak vidíte, všechno místo na sezení obsadila moje práce.“

Bailey se podíval na krejčovskou pannu. „Někdo se chystá na svůj
velký den,“ usmál se.

Leona vypadala na okamžik zmateně, pak ale pochopila. „Špatný
odhad,“ odpověděla konečně s úsměvem a pohlédla na svatební šaty.
„Připravuji se na vystoupení. Dělán si všechny kostýmy sama.“

„Paní Levineová říkála, že vystupujete na visuté hrazdě,“ uvědo-
mil si Bailey.

„Na visuté hrazdě, chodím po laně, polykám oheň, prostě takové
ty normální běžné věci, co vás můžou zabít,“ odušila Leona. „Tohle je
do jednoho hudebního klipu. Má to být slečna Havishamová, ta z Dic-
kense, víte? Mají na mně ty šaty začít hořet a oheň mě má osvobodit,
abych se stala nezávislou ženou. Nebo mě má možná osvobodit od těch
šatů a udělat ze mě nahou ženu...? Už mám trochu problém vyznat se
ve všech těch tvůrčích záměrech režisérů. Víím jenom, že to většinou
končí tak, ani nevím proč, že zůstanu jenom ve spodním prádle.“

Bailey jí okamžitě propadl. Nebezpečná, zábavná a chytrá. Zdi
obývacího pokoje byly čistě bílé, visely na nich ale zarámované pes-
trobarevné snímky cirkusáků z nejrůznějších časů. Leona byla volná
a divoká jako pták a Bailey pochopil, že svou práci opravdu miluje.

„Jak je Johnovi?“ prolomila Leona chvíli již vládnoucí ticho.

„Johnovi?“ Bailey musel potlačit představu toho, jak si bere Leonu
za manželku a pak spolu plodí houfek cirkusáckých dětí, a soustředit
se na otázku.

„Mému sousedovi. Myslela jsem, že o něm jste si přišel popovídat?“

„Ach. Pardon. John Wallace, jasně,“ zakoktal se Bailey. *Dělat to s ní by bylo lepší, říkal si, než si povídat.* „Byla jste doma tu noc, kdy se to stalo?“

Leona přikývla. „Bylo to pár dnů předtím, než jsem letěla do Dubaje. Dělal jsem zrovna na kostýmu.“

„Na spodním prádle?“ zavtipkoval Bailey.

Leona se usmála a zakroutila hlavou. „To by v Dubaji nešlo. Tam je mým heslem cudnost.“

Nechej těch vtipů, vynadal si Bailey, *tuhle holku stejně z míry nevyvedeš.* „Jak dobře znáte pana Wallace?“

„Docela dobře. Byli jsme spolu párkrát na panáku. A párkrát jsem mu seděla,“ pokrčila rameny Leona.

„Vypadá to, že je docela známý,“ podivil se Bailey.

„Docela jo. Dělal válečného fotoreportéra, než ho to semlelo. Teď dělá hlavně reklamní fotky. Pro filmy. Pro velké televizní show.“

„Myslíte si, že to byla sebevražda?“ zeptal se Bailey zpříma.

„Ne,“ odpověděla hned.

„Možná kvůli té válce...“ začal Bailey.

„Co viděl v Afghánistánu, ho pořádně sebralo,“ přerušila ho Leona. „A potom to vyšetřování taky, ale vzpamatoval se z toho.“

„Slyšela jste té noci něco divného?“

Leona zakroutila hlavou. Tetování na pravé straně hlavy znázorňovalo orla nesoucího ve spárech růži. „Předtím, než se to stalo, jsem slyšela nahlas puštěnou hudbu, nemyslela jsem si o tom ale nic.“

„To bylo u něj normální, že se na nikoho neohlížel a pouštěl si to nahlas tak, že jste to slyšela až tady?“ zajímalo Baileyho.

„Málokdy. John se většinou držel stranou,“ usmála se Leona. „Když se ale potřeboval dostat do nálady, pouštěl si jednu písničku pořád dokola.“

Bailey na ni nechápavě pohlédl.

„Do správné nálady pro to, co zrovna dělal,“ vysvětlila trpělivě Leona. „Myslela jsem, že se připravuje na další práci. Vždycky říkal, že správná muzika mu pomáhá se inspirovat.“

„Neviděla jste nikoho?“

„Jenom Johna. Když jsem slyšela ten rámus, podívala jsem se z okna a viděla jsem ho běžet po hlavní. Myslím, že byl nahý.“

„Jak dlouho už tu žijete?“ chtěl vědět Bailey.

„Čtyři roky. Táta mi ten byt koupil k pětadvacetinám.“

Ačkoliv to bylo fyziologicky nemožné, Bailey se přistihl při tom, že by chtěl porodit její děti. Fascinující a bohaté – *shrábnout bank*.

Bailey si uvědomil, že se Leonino chování mírně změnilo. Jako by se stala... familiárnější. Bylo to pochopitelné, Leona byla zvyklá na to, že se na ni lidé dívají. Že si ji měří a hodnotí a váží ji pohledy, jimž odhaluje vše, co normálně zakrývají šaty. A velmi pravděpodobně dokázala neklamně vytušit chvíli, kdy nějakého muže zaujme. A teď to poznala na Baileym. I když to nebylo patrné na první pohled, rovnováha se mezi nimi dvěma vychýlila v její prospěch. *Zklidni se, blbečku*, okřikl Bailey v duchu sám sebe.

„Je mi líto, že vám nemůžu více pomoci,“ řekla Leona a pomalu vykročila směrem ke dveřím.

„Neomlouvajte se. Pár věcí jsem si díky vám vyjasnil,“ odpověděl Bailey a zamířil za ní. Rozhlížel se kolem sebe, hledal způsob, jak ji pozvat na rande, nebo aspoň záminku pro to, aby ji mohl co nejdříve přijít zase navštívit. Vyschlo mu v ústech a hrubý a drsný jazyk se mu lepil k patru. *Kčertu! Ta holka je fakt něco*.

Bailey polkl. „Chtěl jsem...,“ začal.

„Tuhle fotku miluju,“ přerušila ho Leona a lehce se dotkla rámu obrovské fotografie na předsíňové zdi. „Fotil to John. A zachytil mě takovou, *jaká fakt jsem*.“

Bailey se znovu zahleděl na snímek. Teď se mu podařilo i na pře-

exponované fotografii rozpoznat, že jedna z těch dvou žen, omotávajících se obscénně kolem sebe, má cosi na pěstě hlavy. Snad nějakého ptáka? *Orla nesoucího růži*, uvědomil si Bailey a současně s tím ho zaplavil pocit porážky. Snímek v sobě nesl náboj skutečné a nefalšované intimity, jakou mohou sdílet pouze ti, kteří se milují.

„No to je fakt něco,“ souhlasil Bailey. Nikdy u ní neměl šanci. „Děkuji vám za pomoc, slečno Stilesová.“

„Pokud by bylo cokoliv, s čím bych mohla pomoci...“ Leona nechala nabídku nedokončenou.

„Myslím, že už mám všechno, co potřebuji,“ odpověděl Bailey a otevřel hlavní dveře. „Ještě jednou děkuji.“

Bailey vstoupil do chodby pokryté kobercem a neohlédl se dříve, než za sebou zaslechl zvuk zavírajících se dveří. Ironicky se usmál, když si uvědomil, jak nepatrný kousek byl od toho, aby ze sebe udělal blázna, a utěšoval se přitom jenom tím, že je dobré vědět, že ještě existují ženy, které na něj takhle dokážou zapůsobit. Trochu mu to pomohlo překonat pachů, kterou cítil v ústech. A s tím zamířil po schodech dolů.

5

Den začal známou řezavou bolestí za očima. Bolela ho hlava, jako by se mu někdo pokoušel zmačkat mozek do kuličky. To ty léky, které polykal, to kvůli nim pro něj bylo každé ráno kalné a trestající ho, jako by měl neskutečnou kocovinu.

Wallace si protřel oči. Pět týdnů. Rozhodně si nemyslel, že už je to tolik – vsadil by se, že dokáže ubíhající dny lépe sledovat. Možná ho ale Taylor jenom zkoušel, testoval jeho zdravý rozum a čekal, jestli se opraví, nebo ne. Ale ne, doktorův způsob uvažování byl příliš prostý, příliš primitivní, než aby vymyslel tak rafinovaný test. A Wallaceovi nezbývalo než začít uvažovat o možnosti, že přichází o rozum.

Upravil si postel na sezení a usadil se na jejím okraji. Vše, co ho obklopovalo, bylo navrženo a zhotoveno tak, aby to bylo co nejbezpečnější. Od neškodně modroučkého pyžama po vrstvenou matraci, odolnou vůči moči, nemocnice v Maybury nabízela prvotřídní a dokonale nudné bezpečí. Bezpečí, navržené tak, aby nevyprovokovalo narušené mozky pacientů k ničemu nepředloženému. Bezpečí bez ostrých hran, bezpečí, koncipované tak, aby v něm muži a ženy drženi za jeho zavřenými dveřmi nenacházeli pevné body, k nimž by se dalo upnout.

Ten mlžný opar vyvolaný léky dělal vše tak snadné, umožňoval mu plout neukotveně časem, či jinak, přesněji, *nedovoloval* mu se ukotvit.

Wallace slezl ze sklolaminátového soklu, na němž byla umístěna jeho postel – žádná prkna, žádné hřebíky, z nichž by se dala vyrobit zbraň, která by mu v noci umožnila násilím opustit tento ráj. Opřel se dlaněmi o zeď a vykoul z okna, jako kdyby si chtěl protáhnout ramena. Žaluzie vytahovali přesně v sedm třicet. Umístili je dovnitř oken, mezi dva ploché tenké pláty skla, které mu zkreslovaly výhled do zahrad. Holé větve stromů se přes skla oken zdály být ještě křivější a lidé, procházející se po zahradách, se kymáceli jako deformované odrazy sebe samotných v zrcadlech nějaké laciné poutové atrakce.

Zachytil v okně svůj vlastní odraz. Ne, vlastně to nebyl pravý odraz, takový, jaký znal z normálního zrcadla, spíše jenom duch opravdového odrazu, obraz obrazu. I tak rozpoznával neudržované vousy a rozčuchané tmavé vlasy. Pronikavé modré oči ve skleněné desce působily dojmem pouhých černých děr, zato výrazné lícní kosti se zdály být ještě ostřejší, ještě dramatičtější.

Napřímil se a objal se rukama okolo trupu. Prsty mu poskočily po klaviatuře vystupujících žeber, díky čemuž si uvědomil, že musel dost zhubnout. Normálně se považoval za štíhlého a přiměřeně svalnatého, s hmotností odpovídající jeho něco málo více než šesti stopám výšky, teď by ho ale zřejmě všichni popsali jako vychrtlého. Podíval se na vlastní prsty na nohou a vyděsilo ho, jak moc mu připomínají ty Heatheriny, jak kůže těsně obepíná tenké kostičky. Možná to byl skutečný smysl nemocnice v Maybury. Oprostit pacienty od všeho nepodstatného, až zbude pouhý holý kosterní základ, který pak doktor Taylor naplní a zformuje k obrazu svému.

Wallace si v duchu nařídil, že nesmí zapomínat více jíst.

Nepřál si být formován k ničímú obrazu.

Potřeboval odtud odejít.

Potřeboval najít muže, který se ho pokusil zabít...

Ulevil si do mušle sklolaminátové toalety a pak si opláchl ruce a obličej ve vedle zavěšeném umyvadle. Usadil se na postel a čekal na začátek každodenního programu.

V sedm čtyřicet pět se otevřou dveře a zřízenec odvede pacienty do sprch, kde se budou moci umýt jódově červeným mýdlem. Potom bude následovat cesta do převlékárny pro oblečení na den. Většina pacientů měla oděvy přinesené z domu, Wallace se, protože nikomu neřekl, kdo je a odkud pochází, musel spokojit s erárními tepláky, tričkem a nazouváky.

Snídaně v jídelně a ranní léky. Vše muselo být hotovo do deváté. Od devíti do jedné nastal čas na denní aktivity. Pacienti se museli účastnit činností, které vytvářely a posilovaly jejich konstruktivní chování. Takže se procházeli společně po zahradě, po skupinách si četli, hráli karty, skládali puzzle, hráli ping-pong, vrhcáby, šachy, povídali, diskutovali, radili se.

On sám nejraději zůstával v televizní místnosti, kde hleděl na obrazovku. Bylo to bezpečné, nudné a nezajímavé a dokázalo ho to udržet v blažené otupělosti, kdy na nic nemyslel a nic ho netížilo, až do oběda, který přivázeli odněkud zvenčí a v kantýně jenom ohřáli. Od dvou do pěti byl čas na terapii. Buď skupinovou, ta se konala dvakrát týdně, nebo podle potřeby individuální. Od pěti do sedmi měli pacienti volno a Wallace se vracel do televizní místnosti, aby tam sledoval stejně nudné podvečerní programy. Na zprávy se dívat nesměli, protože hrůzy, k nimž ve světě docházelo, by mohly u některých křehkých pacientů vyvolat nežádoucí reakce.

V sedm přišla na řadu večeře a po ní se rozdávaly večerní léky – spousty malých pilulek, které měly udržet na uzdě noční děsy. Mezi osmou a desátou se pouštěl nějaký film – většinou to byly rodinné komedie, rozhodně nic, v čem by bylo nějaké násilí, nebo co by mohlo pacienty rozrušit. Za hodinu a půl byli zpátky na svých pokojích, kde

se mohli ze vzruchu celého dne uklidnit individuální četbou... nebo masturbací.

Světla zhasínala v deset třicet, takže na užívání si nočních můr měli všichni dost a dost času.

Byl to program navržený tak, aby v něm jasně jako majáky zářily mezníky vytvářející řád, tak důležitý pro duševní zdraví, a jak věřili jeho tvůrci, ideální na to, aby je připravil na celý zbytek jejich životů.

O pár okamžiků později uslyšel Wallace známý zvuk bzučáku a pak už do dveří strčil hlavu Keith, zřízenec jeho oddělení.

„Dobré ráno, Johne. Jak se cítíte?“ chtěl vědět Keith, jeho úplněk připomínající obličej se přitom rozzářil úsměvem.

„Jako někdo, kdo by tu neměl být,“ odpověděl popravdě.

„Myslím, že všichni by byli raději někde jinde,“ rozkašlal se Keith smíchy. „Tak vstávejte a půjdem. Jdeme se mýt.“

Wallace se odšoural do sprch. Pomatlal se krvavě rudým, nemocničně čpícím sprchovým šamponem, pak ho ze sebe zase spláchl a pokračoval do převlékárny, kde nafasoval svou bezdomoveckou uniformu. Stejně šouravě zamířil na snídani a rozhodl se pro mraženou a přihřátou kompletní anglickou snídani. Následovaly pilulky a pak se odlouдал do televizní místnosti, aby tam obsadil své křeslo nejbliže k obrazovce.

Většina ostatních pacientů toužila po uzdravení, a proto se svědomitě věnovala aktivitám sloužícím k obnově jejich duševního zdraví, které probíhaly po celé nemocnici. U televize tak s Wallacem pravidelně sedávala pouze dvojice už úplně ztracených existencí, které znal jenom jako Tlustého Boba a Knoflíka. Tlustý Bob a Knoflík sedávali vždy na opačných stranách velké místnosti a navzájem se nenáviděli. Tlustý Bob měl ovladač. Tlustý Bob měl ovladač *vždycky*. Knoflík visel očima na obrazovce, Wallace ale nevěřil, že by vnímal cokoli z toho, co se na ní odehrávalo, protože donekonečna opakoval: „Zmáčkni

knoflík.“ Někdy si to říkal jenom tak pro sebe, jako by to byla tichá modlitba. Jindy to pronášel zpěvavým hlasem jako gregoriánský chorál. A občas ta slova křičel, vyplivoval je ze sebe, plná jedu. Co Wallace věděl, neřekl Knoflík nikdy nic jiného.

„Bob. Knoflíku,“ pozdravil oba muže. „Na co se to koukáte?“

„Zmáčkní knoflík!“ zaječel Knoflík.

„Krámy. Kupují krámy. Prodávají krámy,“ rozblábolil se Tlustý Bob nadšeně. „Mají... mají tam, hmm, takovou věc. Hraje to ve sprše. Hudbu. Proč tady nemáme hudbu ve sprše, he? Nesmíme tu mít nic. Potřebujeme krámy!“

Pokud Tlustý Bob mluvil o krámech, znamenalo to, že se dívá na teleshopping a téměř s jistotou se na obrazovce za chvíli vždycky objevil chlápek s vybělenými zuby a umělým opálením, který nabízel třeba zrovna vodotěsné rádio.

„Zmáčkní knoflík,“ navrhl Knoflík tiše, zatímco se Wallace usazoval v křesle uprostřed místnosti.

O chvilinku později se – stejně jako tomu bylo každý den od jeho nástupu – Tlustý Bob rozvážně vztyčil, předusál místností a usadil se v křesle vedle něj. Wallace nabyl dojmu, že ho má Tlustý Bob rád, kromě úvodního pozdravu spolu ale oba muži nikdy neprohodili ani slovo. Jenom vedle sebe seděli a sledovali to, o čem Tlustý Bob rozhodl, že na obrazovce má být.

Wallace užuž propadal uspávajícímu rytmu reklamního vysílání, když do místnosti nakoukl Keith.

„Johne, máte tu návštěvu.“

Návštěvy směly chodit od devíti do devíti. Wallace se nemohl ubránit návalu optimismu, když se šinul za Keithem do místnosti určené pro setkávání se s lidmi zvenku, zařízené tak, aby se návštěvníci zakletého zámku plného šilenců cítili co nejspokojeněji. Občas, když se mu

podařilo povznést se nad každodenní rutinu, učil se číst v rozpačitém výrazu návštěvníků: *prosím tě, odpusť mi, že nevím, jak se vypořádat s tím tvým groteskním šílenstvím.*

Kromě toho policisty nikdo nevěděl, kde teď zrovna je, takže když Wallace zaznamenal známou tvář vysokého štíhlého černocha v pomačkaném obleku, zaradoval se. Na opačném konci místnosti seděl Rodney se svou hezkou manželkou, ale nemluvili spolu. Ona jenom tiše plakala, on ji přitom držel za ruce. Muselo být samo o sobě dost depresivní si uvědomit, že žila s mužem, který byl podle všeho tak nešťastný, že se pokusil zabít. A co má vlastně dělat teď dál? Kromě Rodneyho a jeho zoufalé manželky a Keitha, který zůstal stát v diskrétní vzdálenosti u dveří, tam byli už jenom on a ten policejní důstojník.

„Vypadá to tu na docela pěkné místo,“ zalhal policista, když se kolem sebe rozhlédl. Wallace se pokusil podívat na místnost jeho očima a uviděl záramované obrázky horských vrcholů, skály a jiné zajisté inspirativní krajinné motivy. Malá knihovnička plná svazků klasiků, určité dárek od nějakého mecenáše.

„Neblázněte,“ usmál se Wallace, zatímco se usazoval do plastové židle naproti policistovi. „Jen co vypadnete, zase nás uvážou na řetěz a zmlátí gumovými hadicemi. Musíte mi prominout, ale nemůžu si vybavit vaše jméno.“

„Detektiv seržant Patrick Bailey.“

„Rád vás zase vidím, detektive seržante Bailey,“ pronesl Wallace a natáhl ruku. „Z našeho posledního setkání si toho bohužel moc nepamatuju.“

Bailey mu potřásl rukou. „To je dobrý. Byl jste fakt mimo. Jak se cítíte?“

„Fyzicky jsem v pohodě. Kosti už mi skoro srostly. Klíční kosti to tedy bude trvat o něco déle, takže to vypadá, že si chvíli nezatrěnuju,“ ušklíbl se Wallace.

„Nějakou dobu se budete muset obejít bez aikida,“ souhlasil Bailey.

„No...“, potvrdil Wallace váhavě, překvapený, že policista zná z jeho života i takovou maličkost.

„Jsem velmi důkladný,“ vysvětlil Bailey. „Viděl jsem i nějaké vaše fotky. Máte skvělé oko.“

Něco na mužově chování se mu nezdálo. Chodil kolem něčeho jako kolem horké kaše. *To není dobré znamení.*

„Nepřišel jste sem, abyste mi mazal med kolem huby, detektive Bailey. Nic jste nenašel, že je to tak?“

Bailey pomalu zakroutil hlavou.

„Takže si myslíte, že jsem se zbláznil?“ tlačil na něj.

„Máte za sebou hrozný zážitek,“ odpověděl Bailey neurčitě.

„Hrozný zážitek! Někakej chlápek mi vtrhl do bytu a zkusil mě zabít!“ odsekl podrážděně Wallace. Uvědomoval si, že mu hlas poklesl a zesílil natolik, že to vyvolalo Keithovu pozornost. Obloustlý zřízenec se na něj podíval s jasným varováním v očích.

„Měli jsme tam partu z laborky a já si popovídal se všema vašima sousedama. Prošňupal jsem, co se dalo. Mluvil jsem dokonce i s vaším starým agentem,“ ujistil Bailey Wallace. „Nic.“

Wallace cítil, jak na něj dopadla plná váha sdělení. Pro celý svět tedy platila jediná „pravda“ – *byl to prostě zpackaný pokus o sebevraždu.* A bez důkazů, že to je jinak, neměl Wallace šanci přesvědčit Taylora, že sem nepatří.

Bez důkazů se nebude vyšetřovat, a on nikdy nezjistí, proč ho vlastně někdo chtěl zabít.

Bez důkazů se mu nepodaří získat zpět vlastní život.

Máchl rukama, jak ho něco napadlo.

„Co kamery?“ zeptal se s nadějí v hlase. „Jsou přece na každém rohu. Některá z nich něco musela zachytit.“

„To byla první věc, na kterou jsem se koukal. Kvůli přepětí to usmažilo všechny kamery v St. John's Wood. Už dva týdny jsou mimo,“ zamračil se Bailey. „Šest bloků je úplně nekrytejch.“

„U mě v bytě byl cizí chlap. Chtěl mě zabít,“ opakoval Wallace. „Nejsem lhář. A nezbláznil jsem se.“

„Viděl jste film *Kontakt*?“ chtěl vědět Bailey. „S Jodií Fosterovou. A s Matthewem McConaugheym, než s ním přestala bejt sranda. Říkalo se tam něco o tom, že věci se nejlépe dají vyřešit nějakou břitvou.“

„Occamova břitva,“ pochopil Wallace. „Pokud se dá problém vyřešit různými způsoby, nejjednodušší odpověď bývá ta správná.“

„Přesně,“ souhlasil Bailey a úsměv z tváře se mu vytratil. „Jeden z vašich sousedů mi říkal, že jste dělal válečného fotoreportéra. Váš agent zase povídal, že v Afghánistánu jste zažil něco hodně špatného. Odešel jste od toho. Začal jste pracovat pro film.“

„Co to s tím má společného?“ pohlédl Wallace na Baileyho. Cítil, jak v něm začíná vztek překypovat.

„Lidi, co mají za sebou těžký zážitky, jimi můžou být dlouhodobě narušení,“ rozkládal Bailey poučky, které si musel někde nastudovat. „Možná je to u vás opožděná reakce, ta... poststresová.“

„Takže teď už si i vy myslíte, že jsem se zkoušel zabít sám?“ zavrčel Wallace, zoufale se snaže udržet zlost na uzdě.

„Já musím věřit důkazům, Johnne.“ Baileyho odpověď byla jednou z posledních kapek.

„Chlap se mě snažil zabít,“ zakřičel Wallace přeskakujícím hlasem a vztekle praštil rukou do stolu mezi nimi. Vysloužil si tím více než nesouhlasný pohled od Keitha.

„Co říkají doktoři?“ zeptal se Bailey ve zjevné snaze změnit téma.

„Myslí si, že jsem cvok,“ odpověděl Wallace. „A pokud nedostanou nějaký důkaz, nikdy neuvěří, že to není pravda.“

„Je mi moc líto, pane Wallaci, ale nemůžu nic dělat,“ prohlásil Bailey a postavil se.

„To je všechno?“ Wallaceův vztek měl každým okamžikem vzky-
pět na povrch. „Mám tu prostě jen tak shnit?“

„Až do té doby, než tady uvěří, že už nejste nebezpečnej sám sobě,“
pokrčil rameny Bailey. Napřáhl ruku. „Pokud vás napadne něco, čím
byste mi mohl pomoci, jsem na Paddington Green.“

Wallace Baileyho napřáženou ruku odmítl a místo toho na něj
jen hleděl. *Takže mám věřit tomu, že tenhle vysmátej blbeček ví, co
dělá? Laboratoř? Bavit se se sousedy? Mluvil s agentem? Sračky. Všechno
to jsou jenom sračky. Jak si vůbec mohl dovolit otevřít hubu a začít
o Afghánistánu?*

„Chtěl bych vidět vaše poznámky,“ procedil Wallace chladně mezi
zuby.

„Prosím?“ Baileyho napřážená ruka poklesla.

„Chtěl bych vidět vaše poznámky.“

Policista se naježil a Wallace měl pocit, že se trefil do černého.

„O tom si můžete nechat zdát, pane Wallaci,“ odsekl Bailey mra-
zivě.

„A jak mám vědět, že jste to všechno, o čem jste tu mluvil, vůbec
udělal?“ zavrčel na něj Wallace.

Bailey zakroutil hlavou a rty se mu zkřivily v chladném úsměvu.
Naklonil se tak, že se jeho obličej dostal jenom kousek od Wallaceova.
„Protože jsem vám to řekl,“ sykl vztekle. „Měl byste to zkusit jinak,
pane Wallaci. Nikdo vám tu vaši historku nežere.“

Wallace přetékal vztekem, jak ho zevnitř stravovala bouře pocitů,
které se snažil celé týdny potlačovat. Cítil ponížení z porážky, styděl
se za to, že se nedokázal udržet na tom provaze, který ho dusil, byl
frustrovaný, protože mu nevěřili, měl vztek na všechnu tu nespravedl-
nost, které byl vystaven, nejhorší byl ale ten pocit bezmoci.

Reagoval zcela instinktivně, sklonil hlavu, zabořil ji mezi ramena, takže celé jeho tělo připomínalo úderník pistole předtím, než střelec stiskne spoušť, a potom stejně jako on vyrazil dopředu. Baileyho nos se zlomil s prasknutím připomínajícím výstřel a otřesený policista pozpátku padl na zem. Neschopný se ovládat vrhl se Wallace na muže ležícího na podlaze a začal do něj hlava nehlava tlouct pěstmi. Bailey se pokusil o chabý odpor, který ale na Wallaceovu nenávist neměl žádný účinek. Zahoukal klakson, Wallace ho ale neslyšel. O chvíli později sice ucítil tvrdý úder do zátylku, byl ale tak vzteklý, že ani to ho nemohlo zastavit a zběsile pokračoval ve svém útoku. Pak přišel ale další úder, po něm ještě jeden...

A pak všechno zčernalo.

Kurva! Kurva!!! KURVA!!! Bailey proklínal vlastní pitomost. Ten čurák ho mohl zabít. Zřízenec ho musel praštit po hlavě obuškem a teď na něm ležela našťestí již bezvědomá verze Johna Wallace a tiskla ho k zemi. S pomocí zřízence se Bailey vysoukal zpod muže, který jej napadl. Vzápětí se objevili další zřízenci, po nich zdravotní sestry a doktor.

„Co se stalo?“ zajímalo doktora.

„Pacient napadl detektiva,“ vysvětlil muž, který Baileyho zachránil. „Musel jsem ho zkrotit.“

Doktor se obrátil ke svým lidem. „Vemte ho do izolace.“

Zřízenci popadli Wallace a vyvlekli ho z místnosti.

„Omlouvám se,“ povzdychl si doktor a přistoupil k Baileymu. „Nemyslel jsem si, že by měl sklony k násilí. Potřebujete ošetřit.“

Bailey se zoufale snažil přijít na něco, čím by aspoň sám sebe zbavil toho pocitu ponížení, ale nic z toho, co uměl, co se naučil, nepomáhalo. Opatrně se dotkl nosu, který měl teď úplně jiný, nepovědomý

tvar. Zranění mu sice kryla náplast, od okamžiku, kdy ho utrpěl, ale uplynula příliš krátká doba, takže stačil i jenom tento letmý dotyk, aby se mu udělalo špatně. Zbývající šrámy byly jenom povrchové, tu největší újmu ale utrpěla jeho pýcha.

Byl přece profesionál, měl za sebou roky zkušeností, takže by se do podobné situace neměl nikdy ani dostat. Byla to určitě jenom šťastná – pro něj tedy nešťastná – náhoda, že ho hned první Wallaceův úder poslal k zemi, kdyby ale včas nezasáhl zřízenec, mohlo to pro Baileyho skončit mnohem hůř.

Detektiv se nechal ošetřit v nemocnici Southold General, což byl sesterský ústav špitálu Maybury, po sérii testů, kterými si doktoři chtěli potvrdit, že bude v pořádku, se ale stejně do Maybury musel vrátit, aby sepsali hlášení o celém incidentu a aby podal svědectví místní policii. Zabralo mu to dohromady skoro celý den, teď už ale mohl konečně jít domů. Doktor, Bailey teď už věděl, že se jmenuje Taylor, o incidentu informoval superintendenta Crosse. Bailey by měl zařukat na dřevo, aby mu Cross ještě pořádně neumyl hlavu za to, jak špatně situaci vyhodnotil a že se vůbec dostal do takové šlamastyky.

Otevřely se dveře a Taylor vstoupil dovnitř.

„Tak už to máme všechno pohromadě, detektive,“ usmíval se doktor. „Prohlížel jsem si váš rentgen a v pořádku je i magnetická rezonance. Nic vážného. Kromě toho nosu, pochopitelně.“

„Jak je na tom pacient?“ chtěl vědět Bailey.

„Je mu to líto. Když přišel k sobě, první věc, kterou chtěl vědět, bylo, jestli jste v pořádku,“ zakroutil hlavou Taylor. „Budu se teď k němu muset začít chovat úplně jinak.“

„Jmenuje se John Wallace,“ přerušil ho pomstychtivě Bailey. *Ten debilní křípl porušil dohodu o tom, že ho neprozradím, tím, že mi zlomil nos,* pomyslel si. „Chtěl jsem se ujistit, že to jméno máte správně.

Bydlí v bytě číslo čtyři na Hamilton Terrace jednašedesát v St. John's Wood. Raději jsem vám to napsal.“

Bailey vytáhl z kapsy kus papíru a podal ho Taylorovi.

„Děkuji,“ pohlédl na něj doktor. „Hned to dopíšu do počítače k jeho chorobopisu. Je mi líto, co se stalo.“

„To je dobrý,“ odpověděl mu Bailey cestou ke dveřím. „Jen ho držte pod zámkem.“

6

Už celý týden se trápil, litoval všeho toho, co se stalo. Lítost byla nekonečná, všudypřítomná a srážela ho stále níž a níž. Když uléhal ve své kobce, cítil teď stále jenom tu nekonečnou a nekonečně důvěrně známou prázdnotu deprese. Lítost se ho zmocnila, hned když po celém tom incidentu přišel zase k sobě. Lítost ho ovládala, když ho doktor Taylor seznámil se svým nově koncipovaným léčebným programem. Lítost ho užírala, když ho Taylor poprvé oslovil celým jménem a příjmením. Prozradit mu ho musel ten detektiv.

Wallace napadl svého jediného spojence a teď za svůj vztek musel platit.

A vedle lítosti se objevil ještě jeden nový pocit a nečekaný nepřítel – pochybnosti. Od toho výbuchu vzteku začal Taylor projevovat velký zájem o průběh jeho léčby, takže skončila líná dopoledne, kdy se vyhýbal „ozdravným“ aktivitám. A sezení, skupinová nebo individuální, měl teď každý den.

I pro tento uzavřený svět, v němž se být nenormální považovalo za normu, byl nenormální příliš. Příliš na to, než aby ho nechali být na pokoji a jeho vlastnímu osudu. Na privátních sezeních se ho Taylor pokoušel rozebrat a nahlodat, nutil ho ponořovat se stále hlouběji do vlastního života, vracet se až kamsi do dětství. Wallaceovi bylo jas-

né, o co doktorovi jde. Chtěl se nořit tak hluboko do minulosti, hrabat se v něm, analyzovat a pitvat, až najde „zranění“, které by se dalo léčit. A on byl příliš slabý na to, aby se mu dokázal bránit. Stydl se a litoval se natolik, že si určitou částí svého já přál Taylora uspokojit.

A věděl, že jednou nastane ten den, kdy se Taylor trefí do černého.

„Co když jste si vytvořil vzpomínku na toho vašeho útočníka, jen abyste tím sám před sebou ukryl to, že jste udělal něco, za co se hluboce stydíte?“ navrhl mu jednou Taylor z pohodlí svého křesla.

„Byl stejně skutečný, jako jste vy,“ bránil se Wallace, když se ale odvrátil od Taylora a zrak mu klouzal po interiéru soukromého lékařského pokoje, který jako by vypadl z katalogu IKEA, semínko pochybností se mu už zahnížďovalo v mysli.

Teď, pár hodin před ránem, kdy byl ještě účinek sedativ, která musel spolykat večer, příliš silný, to semínko vyklíčilo a rozrostlo se do obrovského a odporného stromu pochybností, jehož větve vrhaly stín na celý jeho dosavadní život.

Co jestli mají Bailey a Taylor pravdu?

Co když je to skutečně jenom opožděná reakce na to, co se mu stalo v Kandaháru? Na to, co udělali vojáci těm dětem – jak ho kvůli tomu ovládl ten nezvladatelný vztek, protože to nebyl schopen zastavit. A jak ho ten vztek skoro strávil, když se během vyšetřování Mastersonovy komise dozvěděl, že jeho svědectví nebude stačit na to, aby ty vrahy usvědčil.

A potom ten den, kdy odešla Connie. Měla už plné zuby toho, jak byl zoufalý a ubohý, jak byl pořád plný nenávisti. Jak ji od sebe odehnal.

Ano, věděl, že smrt těch dětí ho bude ničit, nikdy by ale nevěřil tomu, jak moc. Nebylo tedy možné, že si jenom představil toho maskovaného zabijáka, aby si zracionalizoval svůj pokus o sebevraždu? Z určitého hlediska byl ten strom pochyb vlastně neuvěřitelně při-

tažlivý. Pokud by Taylorovu teorii přijal, měl by šanci. Šanci, že uvěří doktorovi, že ten ví, co dělá, šanci nastoupit cestu, která by snad mohla skončit úplným uzdravením.

To, že by ale přijal skutečnost, že zabiják byl jenom fantom, přelud v jeho mysli, ho současně i děsilo. Pokud to, co se mu jevilo naprosto skutečné a co ho dokázalo naplnit takovým pocitem hrůzy, ochromit všechny jeho smysly, byl pouze výplod jeho mysli, jak by mohl už navždy věřit čemukoliv? Byl by si jistý tím, že není normální... Jistota stojící proti ničivé pochybnosti.

Pokud by ovšem trval na tom, co pro něj prozatím bylo jistotou, totiž že ten muž, který se ho pokusil zabít, je skutečnost, nenapadala ho žádná cesta, jak by se mohl dostat z Maybury. Pokud by byl ochoten vzít za své pochybnosti, možná by se dostal časem na svobodu, ale za cenu toho, že by se musel smířit s tím, že již nikdy nebude moci věřit vlastní mysli.

Wallaceovi se opět sevřel hrudník a dech se mu začal krátit – o slovo se opět hlásila stará dobrá známá panika. Napětí spojené se situací, v níž se nacházel, bylo už příliš silné. Musel si připustit, že sám to nezvládne. Natáhl se, aby přivolal pomoc. Měl by...

Ozval se typický zvuk bzučáku, v tichu noci zazněl nečekaně hlasitě. Wallace nejistě vzhlédl. Mezi žaluziemi nebyly ještě vidět jasnější proužky, takže venku musela být pořád úplná tma. A přesto už byly dveře otevřené. Zelené nouzové osvětlení chodby, která se táhla za nimi, bylo natolik jasné, že dokázalo vykreslit jejich obrysy.

Wallace zůstal ještě chvíli nehybně ležet. Měla to snad být zkouška? Nepředstavuje si to jenom všechno? Nepokouší se ho jenom podvést vlastní mozek? Čekal, napínal uši, snažil se rozpoznat... cokoliv.

Může to být skutečnost?

Jedinou odpovědí mu bylo ticho. V dennodenní rutině se sice skrývalo bezpečí, ale to, co se dělo teď, určitě nemělo s rutinou nic

společného. A působilo to ještě nebezpečněji. Podivná zákoutí Walla-
ceovy mysli, v nichž se skrývala paranoia, se začala svíjet.

Přišel jsi o bezpečí anonymity, a zabiják tě proto našel.

Wallace zoufale toužil po komkoliv. Převalil se a vstal. Klíční kost, která mu při tom výbuchu vzteku na místě ne úplně zhojené zlomeniny znovu praskla, tepala zcela jednoznačně *skutečnou* bolestí. Ne, to nevypadalo na sen. Opatrně se přiblížil ke dveřím a prostrčil prsty škvírou na jejich vnější stranu. Pomalu zatáhl a dveře se otevřely. Za nimi se mu otevřel pohled do mdle zelenavě osvětlené chodby. To slabé světlo vycházelo ze svítícího piktogramu prchajícího muže na dveřích označujícího nouzový východ.

Prchající muž.

Útěk.

Ještě si pamatoval na okamžiky, kdy toto jediné slůvko ovládalo všechny jeho myšlenky.

Wallace se přiblížil ke dveřím se zeleným označením. Pod ním zářila velká písmena informující ho, že pokud jimi projde, vyvolá poplach. Příčina a následek. Pokud do těch dveří zatlačí, objeví se zřízenci. A Taylor přidá na seznam zločinů svého nezvladatelného pacienta ještě i pokus o útěk. A následovat bude další omezení již beztak neexistujících privilegií.

A navíc se tam skrývá vrah.

Slova se objevila, neznámo odkud, a za nimi se připlazil další záchvat paniky. Wallace ji byl ale schopen potlačit s tím, jak odolal pokušení požárního východu. Odstoupil od dveří a vydal se směrem k loužičce světla linoucího se ze sesterny. Pokud přijde naprosto klidně informovat sestru, že se dveře nějak porouchaly a je třeba je spravit, mohl by tím naopak u doktora získat kladné body. Nohy pleskaly na chladné podlaze, nesnažil se utajovat svou přítomnost. Nechtěl, aby ho sestra obvinila, že se ji pokusil vyděsit.

„Promiňte,“ pronesl hlasitě, když se dostal na dohled dveřím vedoucím na chodbu. „Myslím, že...“

Zmlkl, protože v sesterně nikdo nebyl. Pokaždé, když z ní sestra odešla, vždycky za sebou zavřela dveře a stáhla okýnko, kterým skrz ně měla výhled na chodbu. Teď ale bylo okýnko otevřené. Za ním Wallace viděl papíry, složky, bloček receptů a svazek klíčů. *Svazek klíčů...!* Poznal je. Byly to klíče, které vídal u zřízenců. Byly to klíče, kterými se daly otevřít bezpečnostní dveře v celém nemocničním křídle. Bylo jich celkem osm a k tomu i magnetická karta, kterou se nejspíš daly otevřít dveře do dalších částí nemocnice.

Wallace se rozhlédl kolem sebe po prázdném oddělení. Pohlédl vzhůru a zrak mu padl na jednu z nespočetných bezpečnostních kamer, jejíž objektiv mířil přímo na něj. Podle toho, že na ní nesvítla červená kontrolka, musela být mimo provoz. Temná chodba byla prázdná na obě strany a dveře dalších pokojů se zdály být pevně zavřené. Působilo to nepřátelsky – prázdně a hroživě.

Potlačil v mysli představu bezprostředně hrozícího nebezpečí a soustředil se místo toho znovu na ty klíče. Osm stupínek ke svobodě na malém kovovém kroužku. *Ne. Jenom najdu sestru a vrátím jí je,* řekl si, i když věděl, že lže sám sobě.

S klíči v ruce vyrazil dál po chodbě k prvním bezpečnostním dveřím. Tentokrát se po podlaze pokryté tlustou gumovou krytinou snažil pohybovat co nejtišeji.

Ne, nepokoušíš se skrývat, opakoval si. *Jenom jsi prostě opatrný.*

Nemocnice byla tichá, jako kdyby tu byli všichni po smrti. Žádní pacienti ječící do tmy. Žádné kopance do dveří pokojů. Žádní dozorcí nechávající rachotit své obušky na žebrech radiátorů. Skrz tenké pásky bezpečnostního skla, vložené do dveří každičkého pokoje, mohl vidět obrysy spolupacientů ponořených do hlubokého, sedativem vyvolaného a udržovaného spánku.

Rychle a tiše proklouzl k prvním bezpečnostním dveřím. Začal zkoušet klíče, postupně se je snažil zastrčit do zapuštěného zámku, první, druhý čtvrtý... Otevřít se mu zámek podařilo tím pátým. Pomalu za dveře zatáhl, v duchu děkoval všem svatým za to, že nezaskrípěly. Proklouzl jimi a opatrně je za sebou zase zavřel. Cvaknutí západky jako by otřáslou celou chodbou a Wallace se napjal, jak čekal na to, co se stane, nic se ale ani nepohnulo.

Nacházel se teď na dalším oddělení, které jako by z oka vypadlo tomu, z něhož utíkal. Zrychlil, vědom si toho, že každým krokem se pro něj stává těžší vymyslet si hodnověrnou výmluvu, až ho chytí. Nejlepší výmluvou by bylo nevymlouvat se... a nenechat se chytit. *Třeba bych jim ale mohl tvrdit, že jsem se prostě jenom vydal hledat sestru*, uvažoval Wallace.

Rychle se přesunul k dalším bezpečnostním dveřím. Mozek, který už vzdal snahu nadále podvádět sám sebe a místo toho začal doufat, se horečně rozběhl. Potřeboval boty, oblečení, peníze a plán. Prchal z uzavřeného oddělení, takže ho považovali za nebezpečného jak sobě, tak okolí. Po útoku na policistu ho *museli* považovat za hrozbu v obou kategoriích, takže po něm půjdou jak z nemocnice, tak policie. Musí vymyslet, jak jim uniknout, nenechat se chytit... a jak získat nazpět vlastní život.

Postupně, nařídil si Wallace. Krok za krokem.

Probral se svazkem klíčů, až našel ten, který se hodil ke druhým těžkým a zesíleným dveřím. Otevřel je, rychle jimi prošel a dostal se do denní části nemocnice. Napravo byla jeho milovaná televizní místnost, přímo před sebou měl sprchy, jídelna se nacházela nalevo od něj. Vzadu pak byl administrativní blok s místnostmi pro terapii a s kanceláři.

Wallace si nepamatoval, jak se vlastně do nemocnice dostal, administrativní část se mu ale zdála být dobrým místem, kudy se pokusit

z ní utéct, takže zabočil doleva do chodby směřující k jídelně. Roztroušené lampy narušovaly temnotu a poskytovaly mu tolik světla, že nemocnice působila teď jenom děsivě, ne už výhrůžně. Wallace se pokoušel ignorovat pocit, že ho někdo sleduje a že každou chvíli vyskočí ze tmy obrovský zřízenec, vyslaný doktorem Taylorem, a odvede ho zpátky do jeho pokoje.

Navíc tu byl ten zlověstný pocit, že se v budově skrývá i někdo mnohem nebezpečnější...

Wallaceův strach vzrůstal s každým krokem a jeho hyperaktivní mysl nacházela ukrývající se postavy v každém stínu. Cítil, jak mu srdce bije až v krku, a ještě zrychlil.

Další klíč. Další dveře. Tentokrát díky němu pronikl do jídelny. Řady a řady bakelitových stolů vypadaly jako zástupy miniaturních válečníků čekajících mlčky a odhodlaně na nepřítele. Velká místnost nebyla hrozivá vůbec ničím, leda snad představou nedopečeného kuřete které by se mohlo dostat na jídelníček. Cítil, jak strach polevuje. Místo něj nastoupila směsice úlevy a mírných rozpaků. Uvědomil si, že díky drogami vyvolanému stihomamu začala jeho představivost pracovat stejně horečně, jako by byl pětileté dítě. Ve stínech se nekrčily žádné postavy, ve tmě nečíhali žádní bubáci. Zaměřil se proto jen a pouze na útěk a přešel přes jídelnu k bezpečnostním dveřím na jejím vzdáleném konci. Věděl, že až se dostane do administrativní části nemocnice, bude muset být zvlášť opatrný, protože právě tam bude i centrum bezpečnostního systému. Představoval si dvojici zřízenců postávajících okolo technika, pokoušejícího se opravit kamerový systém. Možná dokonce obnovili i hlídky procházející po chodbách.

Před dveřmi zaváhal. Ještě pořád se mohl vrátit. Mohl položit klíče na místo, odkud je vzal, a zalézt si zpátky do své cely. Nikdo by se o ničem nemusel dozvědět. Když tam tak stál a váhal, uvědomil si,

že pokud se vrátí, vydá se napospas Taylorovi. Bude přinucen uvěřit, že si toho zabijáka jenom představil, a stráví týdny, ne-li měsíce, než se „uzdraví“ natolik, že ho odtud snad pustí. Rozhodl se. Zabiják byl *skutečný*, napadl ho a on není šílený. Musí odtud utéct a dokázat to. Vyhledal ve svazku správný klíč a otevřel bezpečnostní dveře.

Prvním a hlavním rozdílem, který si uvědomil, byl koberec pod nohama. I když to byl jenom tenký, průmyslový běhoun, fungoval jako skvělý tlumič zvuků, díky němuž se administrativní blok zdál být ještě mnohem tišší než zbytek budovy. Wallace za sebou zavřel dveře a vstoupil do chodby. Napjatě střehl po jakémkoliv známce lidské aktivity. Minul místnosti, kde probíhala skupinová terapie, a prošel dveřmi do další části chodby, v níž se nacházely místnosti pro individuální terapii a doktorské pokoje. V jednom z nich býval pravidelně vydáván na pospas doktoru Taylorovi.

Rychle pokračoval dál, až se dostal k dalším bezpečnostním dveřím, tentokrát ale bez zámku, na kartu. Přitiskl kartu ke čtečce a ostrý zvuk bzučáku, informující ho, že karta je neplatná, ho vyděsil. Zděšeně se rozhlédl na všechny strany, protože čekal, že tenhle zvuk už něčí pozornost určitě vyvolá, stále ale zůstával sám. Otřel kartu o pyžamové kalhoty a vyzkoušel ji znovu. Když se tentokrát rozzářilo zelené světýlko a dveře se s cvaknutím otevřely, pronesl v duchu děkovnou modlitbičku.

Otevřel dveře dokořán a dostal se do další chodby. Dveře po jejích stranách vedly do nejrůznějších skladů, do místnosti s uloženým prádlem a v polovině její délky do výdejny léků. Velká písmena nad ní varovala všechny nepovolané, že v ní nemají co dělat. Hned za výdejnou léků se chodba stáčela doprava a Wallace uviděl něco, díky čemuž mu srdce poskočilo radostí. Pod šipkami, ukazujícími směrem k místnosti ochranky, jídelně personálu a recepci byla ta s nejúžasnějším textem. **VÝCHOD.**

KYVADLO

Přítiskl se ke zdi a vyhlédl za roh, aby zjistil, že i zbytek chodby je prázdný. Na jejím konci byly další bezpečnostní dveře, za nimi pak velký otevřený prostor a pult označený nápisem **RECEPCE**. Dokázal to. Ještě jedny dveře, a potom už mezi ním a svobodou bude jenom hlavní vchod.

Wallace se užuž chystal udělat krok vpřed, když za sebou uslyšel nějaký hluk. Otočil se a krev mu ztuhla v žilách.

Ze dveří výdejny léků vystupoval muž, který se ho pokusil zabít...

7

Wallace se pokusil na poslední chvíli uprchnout, nohy mu ale jako by ztuhly. Než stihl zareagovat, útočník ho sevřel do drtivého a dusivého stisku. Wallace se snažil zakřičet o pomoc, měl ale zadrhnuté hrdlo, takže nevydal ani hlásek. Ten pocit znal, vybavoval si ho, a okamžitě ho naplnil panikou.

Prosím, ať je to jenom sen.

Wallace ale věděl, že to je bohužel skutečnost. Černé, kevlarovým pancířem opatřené předloktí se mu ovinulo okolo hrdla jako had, ruka v rukavici se mu zabořila do vlasů a začala ho pozpátku táhnout do výdejný léků. Kopal na všechny strany, zoufale se snažil něčeho chytit, přičemž k zemi strhl polici s dózami a skleničkami. Současně s tím, jak se rozprskly na všechny strany střepy, zapadly na své místo i těžké dveře vybavené samočinným zavíracím mechanismem. Vysokým oknem se skrz ocelové mříže do místnosti linulo měsíční světlo.

Wallace se pokusil chytit násilníka za předloktí, a ulevit tak tlaku na hrdlo, muž byl ale celý navlečený do kevlaru, po němž jeho prsty jen bezmocně klouzaly. Wallace pořád kolem sebe kopal a škubal sebou, napínal všechny své síly, aby se osvobodil. Pak koutkem oka zaznamenal lékárnický stůl a na jeho laminované desce uviděl ležet

velkou injekční stříkačku, naplněnou nějakou bezbarvou kapalinou. I kdyby mohl, nemusel by se nikoho ptát, co to je. Odhozená ampulka říkala vše. Násilník se ho tentokrát rozhodl předávkovat.

Wallace si uvědomil, že má jedinou šanci, jak si zachránit život, další příležitost že nepřijde. Stále pokračoval v marném boji proti maskovanému muži, postupně ale snižoval intenzitu svých pokusů se vymanit. Chtěl, aby si zabiják myslel, že to vzdal. Ruce i nohy mu v důsledku nedostatku kyslíku těžkly, začal vidět rozmazaně a vlastně už ani sám netušil, kolik z jeho bezmoci je skutečnost a kolik jí jenom hraje. Vyčerpaný a přidušený Wallace slábl doopravdy.

Útočník mu tiskl hrdlo ještě chvíli, asi aby se ujistil, že už je v bezvědomí, pak ho pustil a natáhl se pro stříkačku. Jakmile ale jeho paže uvolnila stisk na hrdle a umožnila Wallaceovi se nadechnout, naklonila se jeho oběť prudce dopředu a podruhé během jednoho týdne použila vlastní hlavu jako účinnou zbraň.

Když se temeno dotklo násilníkovy masky, ozvalo se křupnutí, které naplnilo Wallace uspokojením. Na protivníkovu reakci ale v žádném případě čekat nehodlal. Odskočil od maskované postavy, zanechav jí v ruce chomáč vlastních vlasů. Když z míry vyvedený útočník klesal k zemi, vybavil si Wallace roky svých tréninků aikida a zasáhl jednoduchým bočním kopem muže někam do prostoru bránice. Vzhledem ke kevlarovému brnění to nebyla rána, která by ho mohla ochromit, přesto ho na pár zlomků vteřiny připravila o rovnováhu, díky čemu získal Wallace čas vrhnout se ke dveřím. Jak tak utíkal, strhl za sebou k zemi další polici a nechal vše, co v ní bylo, se rozprsknout po podlaze. Neztrácel čas tím, aby se ohlížel a díval, co se stalo, stejně v okamžiku, kdy začal otvírat dveře, už cítil útočnickovy prsty na zádech. Ignoroval bolest a protáhl se skrz škvíru do chodby.

Wallace zabočil doprava, k očím si pozvedl kroužek s klíči, který našťestí neztratil. Doufal, že se bude muset vypořádat opět pouze se

čtečkou karet, byl ale zklamán. V zapuštěném zámku byla klíčová dírka. A to už slyšel blížící se těžké kroky.

Pět klíčů na výběr. A žádný čas...

Doběhl ke dveřím a zkusil první klíč. Podařilo se ho zasunout jenom napůl, takže ho zase vytrhl a vyzkoušel druhý. Kroky už slyšel těsně za sebou. Druhý klíč to nebyl, ani třetí. Wallace se zrovna pokoušel do dveří zastrčit čtvrtý klíč, když ho popadla ruka v těžké rukavici, odtrhla ho ode dveří a vši silou jím pozpátku mrštila na protější zeď. Hlava se mu pod nebezpečným úhlem zvrátila dozadu a narazila do omítky. Svět se začal zběsile točit a pak mu do zorného úhlu odkudsi z boku vplul maskovaný útočník.

Když Wallace zaregistroval, že jeho zběsilý a zoufalý útok temenem se na masce projevil jenom několika povrchovými škrábanci, pocítil zklamání. Proti tomuhle chlapovi, beze zbraně a vystavený mu zcela na milost a nemilost, byl bez šance. Pak mu ale přece jenom svitla jiskřička naděje – všiml si, že čtvrtý klíč je bezpečně zasunutý do zámku. Wallace se neohrabaně, ale úspěšně vyhnul ráně a pak vši silou a hlavně celou vahou svého těla do muže vrazil.

Bolest, kterou pocítil v rameni, byla agonizující, Wallace ale ignoroval zlomenou klíční kost a tlačil dál a dál, až tělo opatřené kevlarovým pancířem konečně narazilo na zeď. Nebylo to příliš elegantní, o to však efektivnější, a hlavně mu to poskytlo pár chviliek na to, aby přiskočil ke dveřím. Protivníková ruka ho popadla za lýtko, Wallace se ale otočil a vykopl druhou nohou. Jeho noha na cosi dopadla – nenamáhal se zjišťovat, co to bylo –, a stisk na noze povolil.

Otočil klíčem, zatlačil do dveří a prodral se jimi na druhou stranu. Povedlo se mu přitom zalomit klíč v zámku, přesto však stihl přiskřípnout maskovanému muži, který se pokoušel projít za ním, ruku a pak dokonce dokázal dveře za sebou i zabouchnout. Zoufale se rozhlížel kolem sebe. Věděl, že potřebuje nějakou zbraň, a věděl, že to musí být

rychle. Konečně! Odskočil od dveří a jedním plynulým pohybem ze zdi strhl velký červený hasicí přístroj. Když se dveře rozlétly a maskovaný muž se z nich vyřítí, nechal mu dopadnout těžký kovový válec na obličej a tím nárazem ho odhodil zpět do dveří, z nichž vyběhl. Útočník klesl pozpátku na zem. Wallace odhodil hasicí přístroj a znovu bezpečnostní dveře zabouchl.

„Hej!“

Ten výkřik se ozval odněkud shora, a když Wallace vzhlédl, uviděl dva strážné běžící po balkonu v mezipatře vedoucímu ke schodišti, jež končilo hned vedle hlavního vchodu. Dal se do sprintu, hnal se přes vstupní halu nemocnice, seč mu to bosé nohy dovolily.

Tolik tedy k botám, oblečení a plánu...

Přeskočil koženou sedačku a smykem se zastavil u automatických dveří, působících dojmem, že nemají žádný zámek. Slyšel, jak se strážní blíží, a když se podíval nahoru, zaznamenal, že už sbíhají po schodech. Teď vypadali ještě hrozivěji, protože mezitím stihli vytáhnout kovové teleskopické obušky a roztáhnout je na plnou délku. Wallace se zoufale naklonil ke dveřím a uviděl, že na jejich druhém křídle, na tom ležícím blíže ke schodišti, je čtečka karet. *To bude těsné*, pomyslel si, když přiskakoval ke čtečce a tiskl k ní kartu.

Bliklo rudé světýlko, aby mu oznámilo, že „přístup byl odepřen“, a současně s tím zamířil směrem k jeho hlavě první obušek. Wallace měl ale štěstí, protože zahlédl ve skle okna odraz jeho baňatého konce, a příkrčil se. Úderu se vyhnul jen o pár milimetrů. Obušek mu prosvítl nad hlavou a Wallace, posílený návaem adrenalinu, věděl, že nesmí dát útočníkovi druhou šanci. Pozpátku se vrhl směrem ke strážnému, vrazil mu vši silou do těla někde v oblasti bránice.

Než stačil překvapený muž zareagovat, Wallace se prudce postavil a temenem hlavy zdrcující silou narazil strážnému do brady. Tak to bylo potření... Ozvalo se křupnutí následované bolestným zasténáním.

Wallace se otočil a dál těžil z výhody, kterou získal. Oběma rukama vedl muži na uši zabijácký dvojitý úder *joko men uči*. Ochromený strážný se zhroutil dozadu. Wallace popadl jeho obušek právě včas, aby se jím stihl krýt před úderem, který proti němu vedl druhý strážný.

Někde v budově se skrýval maniak rozhodnutý ho zavraždit a narafičit to jako sebevraždu a Wallace se na svém útěku rozhodně nehodlal nechat nikým zastavit. Otočil se s obuškem v ruce kolem své osy a nechal kovovou zbraň dopadnout se zničujícím účinkem na mužovu tvář. Strážný se svalil na zem.

Wallace se podíval na oba strážné a pak, zatímco koutkem oka dával stále pozor na dveře, jimiž mohl přijít kdokoliv zevnitř budovy, tomu bližšímu sundal boty. Rozječel se klakson a Wallace i z rozsáhlé vstupní haly nemocnice mohl sledovat, jak se v jejích jednotlivých částech objevují světla. Někdo spustil poplach. Někdo, kdo se rozhodl udělat všechno pro to, aby se mu útěk nepodařil.

Znovu vyzkoušel kartu, ta ale opět nefungovala. Odstoupil proto, jak to jen šlo nejdál, a vši silou praštil obuškem do nejbližšího okna. Dvojité sklo se otrásl, zůstalo ale vcelku. Třískl do něj znovu a pak ještě jednou. První strážný se začal vrtět a Wallace zdvojnásobil své úsilí. Mlátil do okna takovou silou, až tabulky téměř vylétly ven. Protáhl se dírou mezi střepy, ukradené boty přitom stále svíral v ruce.

Když se mu podařilo se konečně dostat ven, viděl, jak se po chodbách směrem k vstupní hale blíží postavičky. Viděl ale i něco jiného. Siluetu muže. Muže, který byl *venku*, stejně tak jako on. Byl to jenom stín, ale stín, který se podél budovy blížil přímo k němu. Wallace dobře věděl, kdo to je, a strach, který se znovu přihlásil o slovo, ho vybudil k horečné aktivitě.

Prohnal se zahradou ke dvanáct stop vysoké zdi, obkružující celou nemocnici. Dohnal se ke starému dubu, který tu zůstal jako pozůstatek z časů, kdy zde ještě nestála nemocnice. Aniž by přemýšlel nad

tím, čeho či jak se má chytit, najednou se Wallace ocitl na kmeni stromu, šplhal se po něm nahoru až k větvi, naklánějící se přes zeď. Skočit bylo sice riskantní, Wallace ale věděl, že jinou možnost nemá. Udělal krok a potom z větve seskočil, doufaje, že dopadne na zkosenou horní hranu zdi. Po přistání ztratil na okamžik rovnováhu, chvíli bezmocně balancoval na zdi, pak ale, dříve než by ho to převážilo dozadu, zpátky do zahrady, se Wallace vrhl po hlavě ven, pryč z nemocnice.

Oči se mu zalily slzami a nervy v celém těle zaječely bolestí. Pokusil se zcela instinktivně tlumit dopad rukama, ale zranění mu to nedovolilo, napjatá ruka povolila a on se přes pochroumané rameno převrátil na záda. Jediné, co mohl považovat za štěstí, bylo to, že skončil na travnatém pásu, a ne na betonovém chodníku, táhnoucím se podél něj jen o pár palců dále. A za chodníkem byla hlavní ulice. Nekonečný proud aut, který neustával ani v noci, vrhal paprsky žluté fosforeskujících světél.

Musel přemáhat agonii. Ne, pořád ještě nebyl v bezpečí. Převrátil se na pravý bok a potom se vyškrábal na nohy. Levá paže mu bezmocně visela podél boku a bolest ze zlomené klíční kosti vystřelovala do celého těla. Podíval se na zem. Jenom kousek od místa, kde skončil svou cestu přes zeď, ležely ukradené boty a obušek. Sklonil se, zvedl zbraň a pak, příkrčený a bosý, vskočil do silnice přímo před jedny blížící se a oslepující světlometry. Přípravil se na náraz, místo toho ale uslyšel skřípění pneumatik, jak se řidiči podařilo auto v posledním zlomku vteřiny zastavit. Wallace, oslepený reflektory, neviděl, kdo sedí za volantem. Stejně tak dobře to mohl být drogový dealer z jižního Londýna jako člověk vracějící se z noční směny, nakonec to ale bylo jedno. Byla to jeho šance. Oběhl auto a rozbil okýnko řidiče.

„Vypadni!“ nařídil, hlas se mu přitom chvěl potlačovanou bolestí.

Skrz vymáčené sklo na něj vyděšeně zírala žena středního věku. Její oči napjatě sledovaly obušek.

„Dělej!“ zařval a žena se konečně pohnula. Za stojícím autem se vytvořila kolona dalších vozů a auta na opačné straně silnice zpomalila, takže je mýjela jenom krokem. Nikdo ale nezastavil, nikdo se nepokusil pomoci oběti přepadení. V nočním velkoměstě je lepší být svědkem než hrdinou...

Otřesená žena se vyhrabala z auta a Wallace, předtím, než naskočil na její místo, ji vystrčil ze silnice. Když se poraněné rameno dotklo opěradla, vyrazilo mu to na okamžik dech, jak to zabořilo, ale dokázal se přes to přenést, otočil klíčkem zapalování pravou rukou a uvedl motor opět do chodu. Posunul řadicí páku dopředu a auto se dalo s řevem do pohybu, na první rychlostní stupeň se pustilo dolů po cestě. Ve zpětném zrcátku viděl, jak řidiči ze stojících aut začínají konečně vystupovat, aby politovali nebohou oběť. Teď se všichni tvářili, že už by byli bývali zasáhli, jenom kdyby... A ona sama bude mít vzrušující historku, kterou bude určitě vyprávět v práci každému, kdo bude ochotný poslouchat.

Konečně pohlédl v zrcátku na sebe samotného. Kromě jasných stop dokazujících, že utrpěl fyzickou újmu, se nedaly přehlédnout známky psychického otřesu. Vypadal jako šílenec. Několikrát se proto zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a pak zkontroloval silnici za sebou. Nezdálo se, že by ho kdokoliv sledoval. Stále drže volant levou rukou podnikl nemotorný, ve výsledku ale úspěšný manévř, když zařadil pravačkou přes tělo dvojku. Řev motoru se zmírnil a autíčko – podle emblému na volantu to byla fordka – nabralo na rychlosti a zmizelo v bludišti jižního Londýna.

S tím, jak Wallaceovi vprchával adrenalin z žil a ustupovala panika, začal mu opět pracovat jasněji mozek.

Musel se rozhodnout, co udělá...

8

Bailey stál ve vstupní hale nemocnice a snažil se představit si, co přesně se tu vlastně stalo. Nacházel se v neobvyklé – a dlužno podotknout, že i neobvykle komfortní – situaci, protože tu byl jenom jako host. Celý případ převzalo oddělení v Croydonu, ale doktor Taylor mu přesto zatelefonoval, jenom tak ze staré známosti, a Bailey-mu se podařilo přesvědčit velitele, aby mu dovolil se na to zajet podívat. Superintendent Cross obvykle důvěřoval Baileyho instinktům a nechal ho, aby se jimi řídil, a nic na tom nezměnila ani ta nešťastná záležitost s Wallaceovým útokem.

Uniformovaní z Croydonu už začali špitál pročesávat, vyslychali noční personál a zaměstnance, kteří přicházeli na denní směnu, naváděli k vedlejšímu vchodu. Detektivem pověřeným vyšetřováním byla žena, nějaká Scottová. Vypadala schopně a přísně, z fleku by mohla nastoupit do *Dračího doupěte*, nebo jak se jmenovala ta přitroublá televizní show na téma Ano, budu milionář a nakopu prdele všem konkurentům. S Baileyho přítomností se ale přesto docela rychle smířila a dokonce mu sama nabídla přístup ke všemu, co její lidé najdou. A Bailey, protože se nemusel zabývat spoustou těch otravných, ale nutných detailů, které tvoří většinu detektivní práce, měl dost času na přemýšlení.

Sestru, která měla v noci službu, našli ležet na podlaze sesterny v bezvědomí. Objevili ji tam až potom, co Wallace utekl, a nepodařilo se jim ji přivést k vědomí do té doby, než se objevili záchranáři a dali jí pod nos čichací sůl. To, že pořád pociťovala nevolnost a měla závratě, nasvědčovalo, že ji někdo zdrogoval. Přísahala, že za celou noc měla jenom jeden šálek kávy, lógr z ní už poslali na analýzu.

Nemocniční bezpečnostní systém přestal fungovat přesně ve 2.43. Bezpečáci se podle předpisu obrátili na údržbu a v době, kdy Wallace utíkal, byl jeden její technik zrovna na cestě. Bohužel neexistoval žádný videozáznam až do chvíle, kdy se uprchlík dostal na ulici. Tam pak dosti vzdálená kamera s mizerným rozlišením zachytila, jak zastavuje to auto, vyhání z něj řidičku a pak odjíždí. Oba strážníci, kteří se mu snažili zabránit v útěku, byli se svými zraněními v nemocnici.

Lékárna byla sice vzhůru nohama, nezdálo se ale, že by z ní něco zmizelo. Scottová si už vytvořila pracovní teorii, podle níž Wallace nějak dokázal dostat jakousi drogu do kávy noční sestry už dříve během večera. Potom stejně „nějak“ dokázal zabránit tomu, aby se dveře jeho pokoje automaticky uzamkly, a když si byl jistý, že sestra je v bezvědomí, prostě vyšel ven a ukradl jí klíče. Cestou k východu se vloupal do výdejny léků, nejspíše proto, aby tu ukradl nějaká narkotika, která by se dala snadno prodat, potom se ale začal bát, že ho chytanou, a tak místo toho to tam jenom všechno poničil, načež uprchl do noci.

Na téhle teorii toho skřípalo mnohem více, než kolik toho ne-skřípalo, nejpodivnější ale bylo to, že nefungoval kamerový systém. Scottová si myslela, že to byla jenom souhra náhod, Baileymu se ale nechťelo věřit, že by Wallace mohl mít tolik štěstí. Ne, ty kamery někdo musel vyřadit. Někdo, kdo buď s Wallacem spolupracoval, nebo se k němu chtěl dostat.

Když tak o téhle podivnosti uvažoval, začala ho užírat obava, zda náhodou neměl Wallace pravdu ve všem, co tvrdil.

„... takže jsme uprostřed procesu úplného přesunu naší činnosti na cloud,“ oznamoval zrovna Ron Bickmore pyšně. Šlo o vyvrcholení jeho pětáctýřicetiminutového projevu, během něhož měla Constance Jonesová dost času nechat myšlenky jen tak volně plynout.

Počítačové systémy založené na koncepci cloudu. Úžasné. Všechny funkce hlavního firemního počítače budou klientům zpřístupněny z cloudu po hyperrychlostních datových linkách. V nejbližších deseti letech se měl vývoj ubírat směrem k výkonným tabletům propojeným s cloudem a sdílejícím s ním data.

Connie se výpočetní technikou jako tím, co ji bude živit, zabývala posledních osm roků, a z její historie tak pochopila, že IT manažeři prostě musí co pár let podlehnout nové módě, pokud jde o pravidelné střídání koncepcí centralizace či decentralizace datových procesů. Nakonec to bylo ve výsledku vždycky celkem jedno. A z praktického hlediska to znamenalo jenom to, že se náklady na rozvoj infrastruktury zase jednou oholí o pět procent. Většinu z toho spolykají konzultanti prosazující změnu, zbytek si rozdělí vedení firmy v podobě bonusů. Byla to změna jenom pro změnu. Jo, a taky proto, aby Bickmore mohl všem dokázat, že si zaslouhuje svůj nevkusně vysoký plat.

Connie se rozhlédla po konferenční místnosti, kde se zrovna desítka nejlepších mozků firmy zabývala tímto radikálním inovačním programem, kterému dali skutečně inspirativní název *Projekt Cloud*. Kupodivu se nezdálo, že by to komukoliv z nich přišlo tak nudné jako jí. Někteří z kolegů dokonce působili dojmem, podle toho, jak nadšeně poskakovali na židlích, že u nich nová firemní strategie vyvolává vzrušení. A čtyři externí konzultanti se usmívali jako lvi při pohledu na stádečko jehňátek, radostně pobekávajících a toužících, aby byla sežrána.

„Jako první k tomu připravíme instruktážní balíček, který bude k dispozici na firemním serveru, a příští týden to slavnostně zahájíme,“ shrnul vše Bickmore. „Prožíváme teď úžasné časy, lidi.“

Pár řiťolezců začalo dokonce hlasitě tleskat a výskat. Byla to zvláštní odrůda lidí, tihle líbači zadků. V zásadě do jednoho skvělí kapitalisté, připraveni vlézt do tolika zadků, do kolika bude třeba, jen aby se vyšplhali co nejvýše po té tyči, kterou se snažili si navzájem namastit. A na vrcholu té tyče jako svatý grál zářil Úspěch.

Problém s řiťolezci byl v tom, že vlastně nevěděli, co ten Úspěch je, protože když se vyšplhali dostatečně vysoko, zjistili jenom to, že tyč nekončí, ale směřuje dál a dál. A tak se řiťolezci šplhali a plazili jenom proto, aby jim v poslední chvíli kýžený Úspěch vyklouzl z prstů a posunul se někam dál a výš.

Budiž Bickmoreovi připsáno ke cti, že jejich pokus mu podkouřit ignoroval a celou tu taškařici rychle ukončil. Connie už tam neměla co dělat, takže vyklouzla z konferenční místnosti ve dvacátém pátém patře a zamířila k výtahům. Přátelsky pokynula pár lidem, kteří ji asi znali, protože jinak by ji přece nezdravili, a počkala, až se otevrou jedny z osmi výtahových dveří. I když v ústředí Suncertu už pracovala šest roků, pořád ji ještě krása téhle budovy okouzlovala. Střep vytvořený ze skla a kovu se tyčil k nebi nad Londýnem do výšky pětáctiřiceti pater jako obelisk pomníku oslavujícího lidský důvtip a um.

Dveře zacinkaly, otevřely se a odhalily jí pohled na známou tvář. Karen, její mladší asistentka.

„Connie, to jsem ráda, že už jsi odtamtud vypadla,“ zajásala Karen. „Je tam nějaký chlápek, co se po tobě shání. Prý je to děsně důležitý.“

„Co je zač?“ chtěla vědět Connie.

„Nechtěl říct, jak se jmenuje,“ pokrčila Karen rameny. „Ale říkal, že prej máš ráda Justina Timberlakea.“

Connie ucítila, jak se jí zmocňuje panika. Ten „chlápek“ musel být John Wallace. Ale co tu dělá? A proč se nechtěl představit?

„Je u bezpečáků,“ informovala ji Karen. „Prej je nějaký divnej. Fakt máš ráda Timberlakea?“

Connie měla pocit, že jí v břicho naráz křídly zamávala spousta motýlů.

Měla se setkat s mužem, kterého kdysi milovala...

Wallace si prohlížel strážného sedícího naproti němu. Stál mezi nimi stůl a místnost, v níž se nacházeli, ležela až někde pod zemí. Vlastně to byla kancelář, kam si bezpečnostní služba vodila lidi, jako byl on. Kolegové toho strážného oslovovali Dwayne a zřejmě to byl jejich benjamínek, zelenáč, protože mu svěřili tak snadný úkol, jakým se jim muselo zdát jeho střežení.

Neuvěřitelný kontrast mezi Dwayneovou pečlivě vyžehlenou uniformou a Wallaceovým špinavým modrým pyžamem jenom posiloval dojem, že je to setkání dvou různých světů. Wallace mohl být ale rád, že to, jak vypadá, strážné dovedlo k tomu, aby ho zařadili do šuplíku „neškodný blázen“, a ne do kategorie „nebezpečný blázen“, protože to by nedostal možnost komukoliv vyprávět svůj příběh. Už ho ale stejně stihli varovat, že pokud Constance Jonesová nepotvrdí, že ho zná, a on že jim lhal, okamžitě na něj zavolají policii.

Jako „neškodnému bláznovi“ nepovažoval Dwayne za nutné mu věnovat plnou pozornost, takže si z kapsy vytáhl mobil. Prsty mladého strážného se neuvěřitelnou rychlostí roztančily po jeho displeji, evidentně hrál nějakou hru. Wallace sledoval pohyb těch prstů, zoufalý, že nemá nic jiného, čím by mohl odvést myšlenky od sžíravé bolesti.

Po dvaceti minutách naprostého ticha se otevřely dveře a Wallace znovu pohlédl do té krásné tváře, jež ho pronásledovala ve vzpomínkách. Connie vypadala pořád stejně dobře, na sobě měla smaragdově zelené šaty v retro stylu zdobené krajkou. Dlouhé bledé nohy končily dvojicí zelených podpatků. Wallace ale překvapily její vlasy. Namísto krátkého sestřihu, který si pamatoval z minulosti, si Connie nechala temně rudé vlasy narůst a ty jí teď ve vlnách spadaly na ramena.

„Johne?“ Z Conniina hlasu bylo slyšet zděšení. „Co to...“

„Znáte ho?“ chtěl vědět Dwayne a rychle schoval telefon do kapsy.

„Ano,“ přikývla. „Nechte nás o samotě, prosím.“

Wallace ji zatoužil obejmout, přitisknout ji k sobě a ucítit na kůži její alabastrově bílou pleť, z jejího výrazu ale vyčetl jenom nechápavé nepřátelství, takže zůstal tiše sedět a sledoval strážného, jak odchází z místnosti.

„Na světě není moc lidí, co bych jim přiznala, že mám ráda Timberlakea,“ zamračila se Connie, když osaměli.

„Nemohl jsem nikomu říct, jak se jmenuju.“ Wallace sám slyšel, že mu z hlasu zaznívá paranoia.

„Proč? Co se stalo?“ podívala se na něj Connie.

Wallace se už rozhodl, že v jejím případě bude nejlepší strategií naprostá upřímnost. „Někdo mě chce zabít,“ zašeptal.

Connie se nevěřičně usmála. „Cože?“

„Myslím to vážně,“ zamračil se Wallace. To, jak se změnil její výraz, v něm vyvolalo obavy.

„Před několika týdny se mi někdo vloupal do bytu a pokusil se mě oběsit,“ pokračoval Wallace. Hlas mu skřípěl, jak si znovu vybavoval tu hrůzu. „Trám – víš, ten velký, v obýváku – se ale zlomil. A potom... potom jsem vyskočil z okna.“

Když se její oči vyděšeně otevřely dokořán, Wallaceovi se trochu ulevilo. „Ty jsi vyskočil z okna?“

Wallace přikývl. „Doktoři si myslí, že jsem se chtěl zabít sám.“

„A co policie?“ přerušila ho Connie.

„To samé. Nepodařilo se jim najít žádný důkaz toho, že jsem si to nevymyslel a že tam byl kromě mě i někdo jiný. Zavřeli mě do nemocnice v Maybury Hospital na psychiatrii, ale tuhle noc jsem odtamtud utekl.“

„Utekl?“